

Φέτος συμπληρώθηκαν 50 χρόνια από την ίδρυση του ιστορικού περιοδικού κινηματογραφικής θεωρίας και κριτικής Cahiers du Cinéma, που γιορτάζονται με εκδηλώσεις σε όλο τον κόσμο. Τα Cahiers du Cinéma έκαναν την πρώτη εμφάνισή τους τον Απρίλιο του 1951 με σήμα κατατεθέν τους το κίτρινο χρώμα των σελίδων τους, που διατήρησαν μέχρι το 1964. Ασκώντας όχι μόνο μια ριζοσπαστική κριτική αλλά και μια πολεμική στις κρατούσες απόψεις για το γαλλικό και παγκόσμιο σινεμά, ανέπτυξαν την περίφημη θεωρία της «πολιτικής των δημιουργών» και γέννησαν τη βασική ομάδα της nouvelle vague με τους Τριφώ, Ρομέρ, Γκοντάρ, Σαμπρόλ και την πρώτη γενιά των κινηματογραφόφιλων κινηματογραφιστών που πέρασαν από τη μελέτη και τη θεωρία του κινηματογράφου στην πράξη της σκηνοθεσίας. Η ίδια η εξέλιξη του περιοδικού με τις δραστικές επιρροές που άσκησε παντού, αποτελεί από μόνη της μια συναρπαστική αφήγηση μέσα στην ιστορία του ευρωπαϊκού σινεμά. Γιορτάζοντας τα 50 χρόνια συνεχούς παρουσίας των Cahiers du Cinéma το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης διοργανώνει ένα αφιέρωμα στον σπουδαίο –αν και παραγνωρισμένο– γάλλο σκηνοθέτη, γνωστότερο κυρίως για την ταινία του *Οι ομπρέλες του Χερβούργου* (1964), Jacques Demy που ξεκίνησε από τον κύκλο της nouvelle vague αλλά ακολούθησε μια προσωπική πορεία με ταινίες στα όρια του θυρικού μελοδράματος ή και παραμυθοδράματος και του μιούζικαλ. Το αφιέρωμα με όλες σχεδόν τις ταινίες του θα συνοδεύεται από μια έκδοση στο φoρμά των Cahiers du Cinéma, με κείμενα για το έργο του.

ο παραμυθένιος κόσμος ΤΟΥ

Jacques Demy

ΓΙΑ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΜΗΝΑ

3 Μεταμεσονύχτιες προβολές
κάθε Παρασκευή στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ και
οι παιδικές προβολές, κάθε Κυριακή

4 Planet Cinema
το νέο underground cinema είναι εδώ
και **Εικόνες και Ιστορίες** του Σινεμά

5 Φεστιβάλ του κόσμου
14ο Διεθνές Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ
του Άμστερνταμ και **CineNews**

6 Σε πρώτη προβολή
Ο άνθρωπος που δεν ήταν εκεί, Ο μικρός Λίαν,
Ταξιδιάρικα πουλιά και Η νύφη φορούσε μαύρα

7 Η δασκάλα του πιάνου του Michael Haneke
και Isabelle Huppert, **το πρόσωπο του μήνα**

8-11 50 χρόνια Cahiers du Cinema
Αφιέρωμα στον Jacques Demy,
από τις 7 έως και τις 13 Δεκεμβρίου
στη Θεσσαλονίκη και από τις 14 έως
και τις 20 Δεκεμβρίου στην Αθήνα

42ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ένας πρώτος απολογισμός

Αν κάτι θα μπορούσε να σημειωθεί ως το βασικό χαρακτηριστικό του 42ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης -φέτος μέτρησε 10 χρόνια διεθνούς πορείας- τότε σαφώς αυτό είναι η αύξηση στην προσέλευση του κοινού, που ξεπέρασε το 12%. Φέτος, περισσότερο από κάθε άλλη χρονιά, οι σινεφίλ αγκά-λισαν τη διοργάνωση, γέμισαν ασφυκτικά της αίθουσες, συμμετείχαν στις εκδηλώσεις και τις τελετές, έδωσαν μια νέα, νεανική πνοή στη μεγάλη γιορτή του σινεμά. Συνολικά 76.677 θεατές, έναντι περίπου 68.000 το 2000, παρακολούθησαν τις προβολές και εκατοντάδες ήταν αυτοί που συνέρρεαν καθημερινά στους χώρους του Φεστιβάλ, στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT, στις Αποθήκες στο λιμάνι και όπου αλλού φιλοξενήθηκαν οι εκδηλώσεις της διοργάνωσης, στη Θεσσαλονίκη και στις άλλες πόλεις που αυτές απλώθηκαν. Και θα έλεγε κανείς ότι παρότι η εντυπωσιακή προσέλευση των θεατών δημιούργησε κάποια προβλήματα λόγω της μικρής χωρητικότητας των αιθουσών, το Φεστιβάλ κέρδισε το πρωταρχικό στοίχημα να φέρει σε επαφή το κοινό με το νέο, τον εναλλακτικό κινηματογράφο από όλο τον κόσμο, που πολλές φορές δε βρίσκει διέξοδο προς τα κυκλώματα διανομής.

Κατά τα άλλα, το Φεστιβάλ διέυρυνε και φέτος σημαντικά τις... εργασίες του, γεγονός που αντικατοπτρίζεται τόσο στον εμπλουτισμό του προγράμματός του με περισσότερες ταινίες, θεματικές ενότητες, εκδηλώσεις, αφιερώματα και δραστηριότητες όσο και στη μεγάλη ανταπόκριση των ανθρώπων του κινηματογράφου από την Ελλάδα και το εξωτερικό στην πρόσκληση να συμμετέχουν στις εκδηλώσεις της διοργάνωσης: διακόσιες μία ταινίες, 1.331 διαπιστευμένοι από την Ελλάδα και το εξωτερικό, υψηλοί προσκεκλημένοι από τη διεθνή κινηματογραφική σκηνή, επτά κινηματογραφικές αίθουσες, παράλληλες εικαστικές εκδηλώσεις, συναυλίες και Περιφερειακές Εκδηλώσεις από την Αλεξανδρούπολη έως τα Τρίκαλα, πέντε νέες, ιδιαίτερα σημαντικές εκδόσεις, αξιοσημείωτη απήχηση στον Τύπο και μάλιστα στο διεθνή. Αλλά το Φεστιβάλ είχε και τα δικά του μέσα ενημέρωσης, την εφημερίδα «Πρώτο Πλάνο» και το ραδιοφωνικό σταθμό FilmFM 89,4. Επιπλέον, φέτος το Φεστιβάλ ενέτεινε την προσπάθειά του για την καλύτερη επικοινωνία των συνελλεστών μιας ταινίας με το κοινό και τους ανθρώπους της πα-

ραγωγής και της διανομής, με τη δημιουργία -ανάμεσα σε άλλα- ειδικού τμήματος προώθησης των ελληνικών ταινιών και την οργάνωση Industry Office-Video Room, όπου μπορούσε κανείς να παρακολουθήσει το σύνολο των ταινιών του προγράμματος και να έρθει σε επαφή με τους συντελεστές τους. Αξίζει να σημειωθεί ότι φέτος το Φεστιβάλ έκανε το πρώτο βήμα και προς την ψηφιακή εποχή, διοργανώνοντας συνέδριο για το Digital cinema, στη διάρκεια του οποίου ειδικοί από την Ελλάδα και το εξωτερικό παρουσίασαν τις δυνατότητες αυτού του συστήματος παραγωγής, καθώς και τις προοπτικές του κινηματογράφου στη νέα, ψηφιακή εποχή.

Από την διοργάνωση -όπως και από κάθε άλλη τέτοιας εμβέλειας- δεν έλειψαν τα προβλήματα που αφορούσαν κυρίως στο...hardware του Φεστιβάλ. Και βέβαια, μέλημα των στελεχών και των ανθρώπων του είναι να διευθετηθούν ώστε κατά την 43η διοργάνωση να εξασφαλιστούν οι καλύτερες προϋποθέσεις για την παρακολούθηση του προγράμματος και τη συμμετοχή στις εκδηλώσεις καλεσμένων και κοινού.

Λίγες μέρες μετά τη λήξη της 42ης διοργάνωσης, ένας πρώτος μίνι απολογισμός επιτρέπει να έχουμε μια εικόνα του 42ου Φεστιβάλ σε αριθμούς:

ΣΥΝΟΛΟ ΤΑΙΝΙΩΝ: 201, από 40 χώρες

Από αυτές:

- 154 Μεγάλου μήκους (43 ελληνικές, 108 ξένες και 3 ελληνικές συμπαραγωγές)
- 47 Μικρού μήκους (10 ελληνικές, 37 ξένες)

ΣΥΝΟΛΟ ΠΡΟΒΟΛΩΝ: 414

- 346 πρώτες/επαναληπτικές
- 68 δημοσιογραφικές

ΣΥΝΟΛΟ ΔΙΑΠΙΣΤΕΥΜΕΝΩΝ: 1331

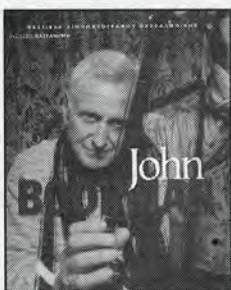
995 Έλληνες και 336 από 38 χώρες του εξωτερικού.

- Σκηνοθέτες: 93 (60 Έλληνες, 33 ξένοι)
- Παραγωγοί: 54 (33 Έλληνες, 21 ξένοι)
- Διανομείς: 42 (23 Έλληνες, 19 ξένοι)
- Δημοσιογράφοι: 335 (230 Έλληνες, 105 ξένοι)

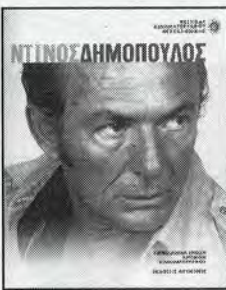
ΣΥΝΟΛΟ ΘΕΑΤΩΝ: 76.677

Οι εκδόσεις του 42ου Φεστιβάλ

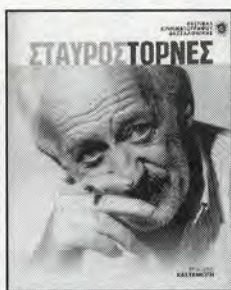
• JOHN BOORMAN
Σελίδες: 232
Τιμή: 9.000 δρχ.
(26,41€)

• ΝΤΙΝΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
Σελίδες: 160
Τιμή: 4000 δρχ. (12€)

• ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΡΝΕΣ
Σελίδες: 200
Τιμή: 8.000 δρχ.
(23,48€)

• ΒΛΕΜΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΤΟΥ ΘΟΔΩΡΟΥ
ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
Σελίδες 136
Τιμή: 3000 δρχ (8,80€)

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΑΙΘΟΥΣΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝ
6,46€/2.200 δρχ.
CINEKARTAF: 5,28€/1.800 δρχ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ
Αφιερώματα: 4,40€/1.500 δρχ.
CINEKARTAF: 2,93€/1.000 δρχ.

Εισιτήριο ημέρας για τα αφιερώματα
5,87€/2.000 δρχ. CINEKARTAF: 4,40€/1.500 δρχ.

Α' Προβολής
6,46€/2.200 δρχ. CINEKARTAF: 5,28€/1.800 δρχ.

Μόνο για το ΟΛΥΜΠΙΟΝ υπάρχει ειδική είσοδος για άτομα με ειδικές ανάγκες και ειδική τιμή εισιτηρίου 2,93€/1.000 δρχ.

Για πληροφορίες σχετικά με το πρόγραμμα και επιβεβαίωση της ημέρας και ώρας προβολής των ταινιών, τηλεφωνείτε στο 0310 378 404.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 104 • ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2001
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ
ΣΥΝΤΑΞΗ: ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΙΤΣΗΣ, ΘΩΜΑΣ ΛΙΝΑΡΑΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΜΑΡΙΑ ΝΑΛΤΣΑΤΖΙΑΔΟΥ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: (0310) 378.400 e-mail:
info@filmfestival.gr

www.filmfestival.gr

Ρ.Ν. ΡΑΨΑΝΗ
ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΣ ΡΑΨΑΝΗ

το δικό μας κρασί...
δικό σας!

*Ενάγρεδος
Τσάνιαδης α.ε.*

Κάθε Παρασκευή στις 1 τα ξημερώματα

Μεταμεσονύχτιες προβολές

Fight Club

Σκηνοθεσία: Ντέιβιντ Φίντσερ. **Σενάριο:** Τζιμ Ούλς, βασισμένο σ' ένα μυθιστόρημα του Τσακ Παλάστινιουκ. **Παίζουν:** Μπραντ Πιτ, Έντουαρντ Νόρτον, Έλενα Μπόνιαμ Κάρτερ. **Διάρκεια:** 139'

Ο Jack βρίσκεται σε κατάσταση δυσαρμονίας τόσο με το περίγυρό του, όσο και με τον εαυτό του. Η χρόνια αϋπνία του είναι μια εκδήλωση της αδυναμίας του να βιώσει αληθινά συναισθήματα αλλά και μια αντίδραση απέναντι στο κοινωνικό του περιβάλλον. Τις ισορροπίες της ζωής του ανατρέπει η συνάντησή μ' ένα χαρισματικό πρόσωπο, τον Tyler Durden: αυτός θα ωθήσει τον ήρωα στο περιθώριο. Ο Jack θα εγκαταλείψει "εξ ανάγκης" τις ανέσεις του σύγχρονου πολιτισμού και θα συστήσει μαζί με τον Tyler το Fight Club, μια λέσχη μόνο για άνδρες. Εκεί και κατά την διάρκεια βίαιων αγώνων πάλης οι συμμετέχοντες ανακαλύπτουν πάλη την "χαρά" της βίας και του σωματικού πόνου: τους προσφέρει μια χαμένη αίσθηση παιδικότητας και την ανάλογη ένταση συναισθημάτων. Όμως γρήγορα τα πράγματα θα πάρουν μια απρόοπτη τροπή, και αυτό που ξεκίνησε ως ένα απλό παιχνίδι θα πάρει άλλες διαστάσεις, διαστάσεις που απειλούν το σύστημα...

Έχοντας στο κέντρο δυο ανδρικά πρόσωπα —τα οποία δεν είναι παρά οι διαφορετικές όψεις του άνδρα (ο "πολιτισμένος" Edward Norton και ο "άγριος" Brad Pitt)— η ταινία περιγράφει μια εσωτερική πάλη: ο Jack διχάζεται ανάμεσα σ' αυτά που το συναίσθημα και το ένστικτό του απαιτούν και σ' αυτά που η κοινωνική οργάνωση επιτάσσει. Αυτό το στοιχείο της σύγκρουσης ανάμεσα στους δύο εαυτούς είναι και η αληθινή πάλη της ταινίας. Όμως σ' αυτόν τον αγώνα πάλης, πραγματικός νικητής δεν θα υπάρξει: καθώς ο "κακός" εαυτός εξαφανίζεται καθώς ο "καλός" μοιάζει να υποκύπτει στην σκοτεινή γοητεία του.

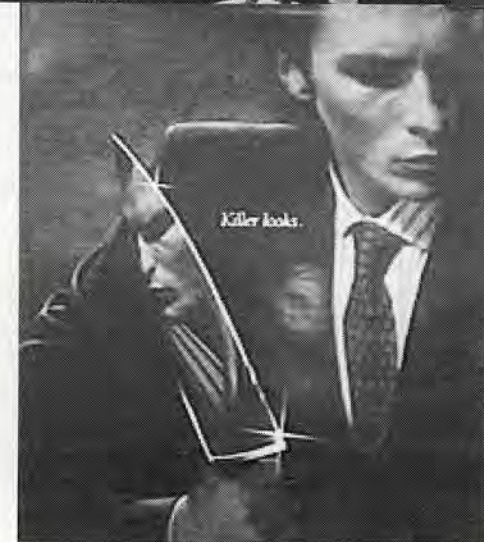
Δημήτρης Μπάμπας

American Psycho

Σκηνοθεσία: Μέρι Χάρον. **Σενάριο:** Μέρι Χάρον, Γκουίνεβιερ Τέρνερ, Αντρέι Σέκουλα. **Παίζουν:** Κρίστιαν Μπέιλ, Γουίλεμ Νταφές, Τζάρετ Λίτο, Κλόι Σεβίνι. **Διάρκεια:** 103'

Σταγόνες αίματος πληθαίνουν σε φόντο λευκό. Επιστροφή στο «άψογο» ιλιθυστρασιόν lifestyle των γιάπηδων της δεκαετίας του '80. Ο Πάτρικ Μπρέιτμαν είναι ένας επιτυχημένος, στυλάτος, μουράτος νεαρός χρηματιστής που ζει στο μοντέρνο διαμέρισμά του στο Μανχάταν. Είναι τύπος cool, συχνάζει στα πιο ακριβά στέκια της πόλης, φροντίζει την εμφάνισή του με τα καλύτερα καλλυντικά, σνιφάρεϊ κόκα κανονικά και κάνει σεξ μπροστά στον καθρέφτη για να θαυμάζει το καλογυμνασμένο του σώμα και τις εκφράσεις της ηδονής.

νής. Όλα στη ζωή του είναι τόσο «άψογα», τακτοποιημένα και καθαρά, που καταλήγουν στην εικόνα μιας απέραντης πλήξης. Υπάρχει όμως και η άλλη μεριά. Τα φονικά εργαλεία που βρίσκονται στα ντουλάπια της κουζίνας του κι ένας κόκκινος λεκές στο σεντόνι που δεν βγαίνει με τίποτα. Ο Πάτρικ Μπρέιτμαν είναι ένας σχιζοφρενής δολοφόνος με το πριόνι, σκοτώνει τη μία μετά την άλλη τις νεαρές γυναίκες που φέρνει στο διαμέρισμά του γιατί δεν ανταποκρίνονται στα γιάπικα πρότυπά του. Τις καταδιώκει, τις τρομοκρατεί, τις σκοτώνει, τις τεμαχίζει και μετά τις εξαφανίζει διακινδυνεύοντας κάποια στιγμή να ανακαλυφθεί και τότε η αδρεναλίνη του ανεβαίνει, ιδρώνει, αγωνιά και η ζωή του αποκτά ένα... νόημα. Το φοβε-

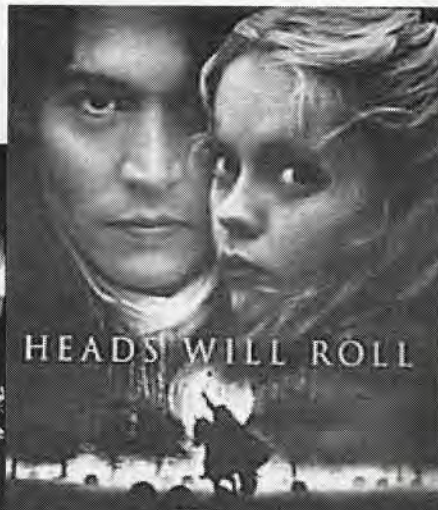

ρό μυστικό του τον κάνει να αισθάνεται ανώτερος από τους άλλους, τους ξενέρωτους συναδέλφους του. Οι οποίοι εκνευριστικά, σαν να τον ανταγωνίζονται, επιμένουν να τον αποκαλούν με άλλο όνομα και να αναφέρονται στα θύματά του σαν να είναι ζωντανά. Είναι δολοφόνος ή μόνο σχιζοφρενής; Ο ίδιος παίζει παιχνίδια νοσηρής φαντασίας με τον εαυτό του ή μήπως οι άλλοι θέλουν να τον τρελάνουν; Κινηματογραφικά δεν υπάρχει καμμία διαφορά αφού η ανατριχίλα του φονικού τριπ περνάει στο θεατή και τον παγώνει...

Σωτήρης Ζήκος

Ο μύθος του Ακέφαλου Καβαλάρη Sleepy Hollow

Σκηνοθεσία: Τιμ Μπάρτον. **Σενάριο:** Άντριου Κέβιν Γουόκερ. **Παίζουν:** Τζόνι Ντεπ, Κριστίνα Ρίτσι, Κρίστοφερ Γουόκεν, Μιράντα Ρίτσαρντσον. **Διάρκεια:** 128'

1799 Η τελευταία χρονιά ενός αιώνα και μιας ολόκληρης εποχής που οι θρύλλοι, οι ιστορίες με τέρατα και μάγισσες, οι δεισιδαιμονίες, στοιχειώναν ακόμη τις ζωές των ανθρώπων. Ένας νεαρός αστυνομικός, ο Ίκαμποντ Κρέιν, άνθρωπος της νέας εποχής του ορθολογισμού που έρχεται, στέλνεται σαν ένα είδος τιμωρίας στο Σλίπ Χόλοου, μια μικρή και απομονωμένη ολλανδική κοινότητα στα βόρεια της Νέας Υόρκης για να διελευκάνει μια σειρά φόνων που αποδίδονται στον Ακέφαλο Καβαλάρη. Φτάνει εκεί εξοπλισμένος με μια βαλίτσα γεμάτη διάφορα εργαλεία επιστημονικής μεθόδου για την έρευνα ενός εγκλήματος και τον σκεπτικισμό του. Αλλά η μετάβασή του αυτή αποτελεί ένα είδος επιστροφής σε έναν κόσμο όπου όλα είναι πιθανά και οι δολοηποκίες συμφερόντων και τα πιο εξωπραγματικά όντα και μαγαννείες που συνθέτουν την ατμόσφαιρα ενός τρομακτικού μύθου. Έτσι «ένας εγκέφαλος συγκρούεται με έναν ακέφα-

λο», όπως είχε πει ο Τιμ Μπάρτον. Οι αποκεφαλισμοί διαδέχονται ο ένας τον άλλο σε σκηνές δράσης άλλοτε υποβλητικές από ένα αίσθημα αγωνίας και άλλοτε χιουμοριστικά υπερβολικές, όπου διατηρείται πάντα μια λεπτή ισορροπία ανάμεσα στη ρεαλιστική αναπαράσταση και στην αντιρεαλιστική παρωδία, στην εδραίωση του μύθου και στην παραδοχή μιας παραμυθίας που ανήκει πλέον σε άλλη εποχή. Μ' ένα φόντο εξαιρετικά στυλιζαρισμένο, με διαφορετικές ερμηνείες από τους ηθοποιούς και πολλαπλές προεκτάσεις και ανατροπές της αφήγησης, τόσο σε επίπεδο φανταστικό όσο και σε επίπεδο ψυχολογίας των ηρώων, η ταινία καταφέρει να είναι ένα από τα πιο συναρπαστικά κινηματογραφικά παραμύθια τρώου των τελευταίων ετών. Για όλες τις ηλικίες θεατών.

Σωτήρης Ζήκος

Ο νεκρός Dead Man

Σκηνοθεσία—Σενάριο: Τζιμ Τζάρμους. **Παίζουν:** Τζόνι Ντεπ, Γκάρι Φόρμερ, Ρόμπερτ Μίτσαμ, Τζον Χερτ, Γκάμπριελ Μπερν, Λανς Χένρικσεν, Ίγκι Πον. **Διάρκεια:** 120', 1995

Η ταινία είναι ένα ταξίδι μύησης στην εμπειρία του θανάτου. Ο ήρωας της ταινίας Ουίλλιαμ Μπλίκ βρίσκεται εξ αρχής παγιδευμένος στην καρδιά ενός οράματος, που διαδραματίζεται στις παρυφές της πραγματικότητας. Το τρένο στο οποίο επιβιβάζεται με τελικό σκοπό την πόλη Μιχαήλ, διασχίζει το βασίλειο των νεκρών σε μια διαδρομή χωρίς ενδιάμεσες στάσεις, όπου οι επιβάτες ανεβοκατεβαίνουν όπως τα φαντάσματα. Η πόλη Μιχαήλ, σύμβολο του τεχνολογικού πολιτισμού και της εξέλιξης, αποδεικνύεται ένας παρανοϊκός εφιάλτης για τον νεαρό λογιστή από το Κλήβελιντ και τον φιλοδωρεί με μια σφαίρα στο στήθος. Η ταινία παίρνει θανατηφόρα στροφή και τώρα πια το ταξίδι της ψυχής στη χώρα του θανάτου μπορεί και τυπικά να αρχίσει. Ο Ουίλλιαμ Μπλίκ περιδιαβαίνει

σ' έναν ου-τόπο της εσωτερικότητας, όπου ο μόνος που μπορεί και ξέρει να κυκλοφορεί είναι ακριβώς ο Κανέναν: ο πιο φευγάτος Ινδιάνος από καταβολής αμερικανικού κινηματογράφου είναι το πνεύμα που ενσαρκώνει το όνομα του ήρωα (Nobody είναι ένα από τα ονόματα του Ουίλλιαμ Μπλίκ για τον θεό). Μια μεταφυσική πνοή διαπερνά την ταινία, προσδίδοντας της ονειρική διάσταση. Το πραγματικό έχει μεταλλαχθεί σε νεκρή ζωή, γεμάτη επικίνδυνες παγίδες, ανερμήνευτα χνάρια, άγνωστους αιώνους. Πρόκειται για ένα είδος μεταφυσικού βάλτου, όπου επικυρυνμένοι εκτός νόμου (της ζωής), κανίβαλοι, κυνηγοί κεφαλών και πνεύματα ποιητών, δίνουν ο καθένας τη δική του μάχη, διεκδικώντας το πέρασμα: τη γέφυρα ανάμεσα στον αισθητό και τον υπεραισθητό κόσμο. Ο Τζάρμους κινηματογραφεί το όνειρο ενός νεκρού για τον ίδιο του το θάνατο.

Θωμάς Λιναράς

ΣΙΝΕΑΚ παιδικές προβολές

Τα 102 σκυλιά της Δαλματίας

Τα πλέον δημοφιλή σκυλιά της Δαλματίας επιστρέφουν και πάλι ολοζώντανα και συν ένα αυτή τη φορά, σύνολο 102, αν και οι βούλβες του τελευταίου είναι φτιαχτές. Αφορμή η επιστροφή από τη φυλακή της πιο διάσημης κακιάς του κόσμου, της Κρουέζα ντε Βιλ, που μετά την επιτυχημένη πειραματική θεραπεία του δόκτωρα Παβλόφ, απαλλάσσεται από τη διεισδυτική της εμμονή για γούνες και μάλιστα δαλματικές. Βγαίνοντας θεραπευμένη γίνεται προστάτης άγγελος των σκυλιών και διάσημη ως παράδειγμα σε όλον τον κόσμο. Όπου η συνάντησή με έναν παράξενο τύπο από το παρελθόν της θα ξυπνήσει μέσα της το παλιό ένστικτο και η περιπέτεια καταδίωξης των μικρών σκυλιών με τις μαύρες βούλβες θα ξαναρχίσει. Η Γκλέν Κλόουζ και μαζί της ο Ζεράρ Ντεπαρτιέ σ' ένα αναποφευκτο σίκουελ μετά την επιτυχία της πρώτης ταινίας και της ίδιας προσωπικά στο ρόλο της Κρουέζα, που ξεπέρασε ακόμα και την εκδοχή των κινουμένων σχεδίων.

Κυριακή 2 Δεκεμβρίου, 12:00

Φαντασία 2000

Το όνειρο του Γουόλτ Ντίσνεϊ να δημιουργήσει ένα "φίλμ-κονσέρτο" με διαρκώς εναλλασσόμενα μουσικά ρεπερτόριο ζωντανεύει ξανά με το υπερθέαμα κινουμένων σχεδίων Fantasia 2000. Η ταινία εισάγει επτά νέες θεαματικές σεκάνς με αριστουργηματική μουσική, δίνοντας έμφαση στον "Μαθητεύσιμο Μάγο", μια σεκάνς-σταθμός για τη γένεση της κλασικής ταινίας του 1940. Εννιά δημιουργικά χρόνια και το ταλέντο μιας νέας γενιάς ειδικών στο χώρο των κινουμένων σχεδίων χρειάστηκαν προκειμένου οι θεατές σήμερα να είναι σε θέση να απολαμβάνουν τη "Fantasia 2000", ένα ταξίδι στη φαντασία μέσα από απίστευτες εικόνες, υπέροχη κλασική μουσική και με την πολύτιμη συνδρομή της σύγχρονης τεχνολογίας.

Κυριακή 9 Δεκεμβρίου, 12:00

Στρουμφ, αγάπη μου

Μια φορά ήταν ένα ξεκασμένο χωριουδάκι στο δάσος που ζούσαν εκεί κάτι μικροσκοπικά πηλασματάκια που τα λέγανε Στρουμφ και ήταν γεμάτα καλοσύνη. Στο ίδιο δάσος ζούσε και ο Δρακουμέλ, ο ταλπαντούχος μάγος —γεμάτος κακία— που έλεγε συνεχώς: Ω, πόσο σας μισώ απάισια Στρουμφάκια. Κάποια μέρα θα πέσετε στα χέρια μου και τότε αλήμονό σας... Κι εσείς, αν είστε καλά παιδάκια, σίγουρα θα συναντήσετε κάποια μέρα τα Στρουμφάκια. Κι αυτή

τη φορά, όχι στην οθόνη της τηλεόρα-

σης, αλλά του σινεμά. Το κλου αρχής της ιστορίας είναι ένα στρουμφομωρό, που ο ερχομός του αναστατώνει συναισθηματικά ολόκληρη την κοινότητα των Στρουμφ, και τη βάζει σε νέες περιπέτειες απέναντι στην επιβουλή του μοχθηρού Δρακουμέλ και της πονηρής Ψψινέλι που τον συνοδεύει.

Κυριακή 16 Δεκεμβρίου, 12:00

Τομ και Τζέρι

Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία με το πιο δημοφιλέστερο ζευγάρι στην ιστορία των κινηματογραφικών προβολών, σε σκηνοθεσία Φιλ Ρόμαν και πρωτότυπη μουσική και τραγούδια του Χένρι Μαντσίνι. Ένα από τα παλαιότερα, τα πιο επιτυχημένα και πολυβραβευμένα καρτούν στην ιστορία του κινηματογράφου, όχι της τηλεόρασης. Βασισμένο στην πιο απλή ιδέα: την αιώνια διαμάχη του ποπτικού και του γάτου. Δημιουργοί του ο Γουίλιαμ

—Μπιλ— Χάνα, ο σεναριογράφος, και ο Τζο Μπάρμπερα, ο σχεδιαστής, γνωστοί από την επωνυμία της εταιρίας κινουμένων σχεδίων Hanna-Barbera (H.B.). Η πρώτη τους συνεργασία ήταν το Τομ και Τζέρι, το 1937, στην M.G.M., που εργάζονταν και οι δύο, και που είδαν κι έπαθαν να την πείσουν να αναλάβει το οικονομικό ρίσκο [30.000

δολάρια για κάθε 6λεπτο καρτούν] της πρότασής τους. Καρτούν, που προβάλλονταν εκείνα τα χρόνια —μέχρι το 1957— αποκλειστικά στους κινηματογράφους, συνήθως πριν από την προβολή μιας μεγάλου μήκους ταινίας, και που είχε τέτοια επιτυχία, που επί 20 χρόνια εργάζονταν μόνο πάνω σ' αυτό, κερδίζοντας 7 Όσκαρ.

Κυριακή 23 Δεκεμβρίου, 12:00

Πω, πω χέρια!

Και αν τους ρωτήσεις, όλοι θα σου πουν περίπου το ίδιο πράγμα. Το indie american film δεν είναι παρά ένα brand name της κινηματογραφικής βιομηχανίας. Ένα προϊόν φτιαγμένο με mainstream υλικά για να δείχνει πειραματικό και ελεύθερο. Κάποιες φορές το καμουφλάζ πετυχαίνει και είναι και καλό. Ο θεατής το απολαμβάνει και δεν καταλαβαίνει τη διαφορά. Μετά τον βάζεις απέναντι στο «Orgasmic Cinema» και αντιλαμβάνεται πως υπάρχει ένας ανεξάρτητος κινηματογράφος στην Αμερική, πέρα από τη μικρομέγαλη «Miramax» και τους μετεωρισμούς ενός «Sundance Film Festival», ειδικά τα τελευταία χρόνια. Ωμός, ακατέργαστος, παιχνιδιάρικος, σαρκαστικός, αναρχικός, υβριδικός, ανατρεπτικός πολιτικός και ακραία πειραματικός κάποιες φορές, ευδοκίμει στον κήπο του underground και της low art που μαράθηκε από τα τέλη της δεκαετίας του '60 και τώρα φαίνεται να ξανανθίζει.

Νέοι καλλιτέχνες, από 18 έως 25 ετών, αλλά και βετεράνοι στρατευμένοι στον πειραματικό κινηματογράφο, δημιουργούν μια νέα αισθητική, αιρετική και απενεχοποιημένη, χωρίς αγκυλώσεις στην παραδοσιακή κινηματογραφική γλώσσα.

Είναι μια σχολή που εκρήγνυται σε όλη την Αμερική, με φανατικούς οπαδούς αλλά και «συνομιλητές» στην Αγγλία, την Ιαπωνία και την Αυστρία.

Η καρδιά αυτού του κινηματογράφου χτυπάει στη σύγκλιση όλων των τεχνών και στην χρήση φτηνών ψηφιακών μέσων για να «σκεφτεί» πάνω στην τέχνη της εικόνας πέρα από τον παραδοσιακό κινηματογράφο. Χορός, γλυπτική, βίντεο art και κινηματογράφος σε μια διαλεκτική σχέση μεταξύ τους, προβάλλονται στο τελικό αποτέλεσμα, το οποίο δύσκολα ορίζεται ως καθαρός κινηματογράφος. Στην Αμερική, το αποδίδουν ως «converging media» και είναι μια τάση που στοιχειοθετεί μια νέα κινηματογραφική σχολή με δύο κυρίαρχα ρεύματα:

Found Footage Movement

Σαν ρεύμα εμφανίζεται στη Νέα Υόρκη και το Σαν Φρανσίσκο και ουσιαστικά έχει να κάνει με την επανεξεργασία αρχειακού υλικού. Οι νέοι κινηματογραφιστές απευθύνονται σε εταιρίες που διαθέτουν ολόκληρες μορμίνες από παλιές άγνωστες ταινίες, βιομηχανικά ντοκυμαντέρ του '50 και του '60, ακόμα και πορνό φιλμ, παίρνουν

Όποιος πιστεύει ότι ο ανεξάρτητος αμερικάνικος κινηματογράφος είναι το άλλοθι του Χόλιγουντ για να πουλάει τις κονσέρβες του και στους πιο γκουρμέ σινεφίλ, ας σπκώσει το χέρι του.

When indie plays dead, new underground makes noise

Το νέο underground σινεμά είναι εδώ.

αυτό το υλικό, το διαλύουν και το ξαναδουλεύουν από την αρχή. Το ξαναφωτογραφίζουν μέσω της τεχνικής του optical printer και το ξαναμοντάρουν μέσω υπολογιστή για να κάνουν μια καινούργια δική τους ιστορία. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι το *Outer Space* του Αυστριακού Peter Tscherkassky, ένα horror movie που χρησιμοποίησε μια παλιά ασπρόμαυρη ταινία του Μπράιαν Ντε Πάιλα με την Μπάρμπαρα Χέρσεϊ.

Dumbster Diving

Καμιά φορά, τα διαμάντια βρίσκονται στα σκουπίδια. Και αυτός είναι ο λόγος που οι νέοι κινηματογραφιστές στρατοπεδεύουν τη νύχτα έξω

από κινηματογραφικά εργαστήρια, ψάχνοντας στους κάδους απορριμμάτων για ρετάρλια παλιών ταινιών και πεταμένα negatif. Μετά ακολουθεί μια ολόκληρη διαδικασία όπου το υλικό αρχειοθετείται και μοιράζεται μεταξύ τους ανάλογα με το τι χρειάζεται ο καθένας. Αν

για παράδειγμα, κάποιος θέλει μια σκηνή νοσοκομείου, τότε τα ρετάρλια από το ιατρικό ντοκυμαντέρ που πετάχτηκε στα σκουπίδια είναι δικά του. Φαντατική οπαδός αυτού του ρεύματος, η Μεξικάνη Naomi Uman δουλεύει αποκλειστικά με ρετάρλια πορνό ταινιών του '60 και του '70. Στο φιλήματι της, *Removed*, σχολίασε τη σεξουαλική συμπεριφορά, παίρνοντας τα ρετάρλια μιας σκηνής από πορνοταινία και σβήνοντας με μπλόκνο καρέ καρέ τη γυναίκα κάτω από τον άνδρα.

ΕΙΚΟΝΕΣ & ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας (dimitris01@mail.gr)

ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ

Το τέλος ενός φεστιβάλ δεν είναι το τέλος των ταινιών. Οι ταινίες ταξιδεύουν. Γυρνούν τον κόσμο περιφέρονται από φεστιβάλ σε φεστιβάλ. Τα *Συνθήματα*, οι *Αδελφές*, το *Πώς ο Χάρι έγινε δένδρο*, το *Γεια σου, Τερέσκα*, η *Βολιβία*, το *Είδωλο στον Καθρέφτη* αναχωρούν από τις Κάννες ή τη Βενετία, σταματούν στο Τόκιο

και στη Θεσσαλονίκη και συνεχίζουν για το Τορίνο ή το Λονδίνο.

Τα φεστιβάλ στον κόσμο είναι σταθμοί μιας περιπλάνησης που μοιάζει αέναη. Και οι θεατές στο Λονδίνο, στη Βενετία, στο Κάρλοβι-Βάρι, στο Τόκιο, στο Τορίνο, στο Σαν Σεμπάστιαν, στις Κάννες, στο Ρότερνταμ, που βλέπουν τις ίδιες ταινίες με διαφορά λίγων ημερών ή μηνών, είναι κάτοικοι του ίδιου πλανήτη: του πλανήτη του σινεμά.

Προνομιούχοι κάτοικοι του ίδιου πλανήτη ήμασταν και εμείς για δέκα μέρες. Μοιραστήκαμε τις ίδιες εικόνες, ανακαλύψαμε και αγαπήσαμε τις ίδιες ταινίες, ταξιδέψαμε μαζί τους.

Καθώς οι εικόνες ακόμα παραμένουν ζωντανές στην μνήμη, η αντίστροφη μέτρηση για το φεστιβάλ το 2002 έχει αρχίσει από τώρα.

Μέχρι τότε ραντεβού στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ τον Μάρτιο. Αλλά και στα αφιερώματα που ετοιμάζονται στο μεταξύ.

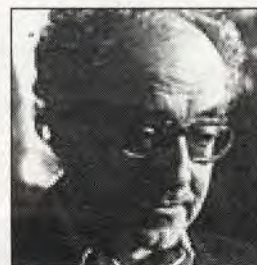

Jean-Luc Godard. «Έχω την ηλικία κάποιου που μπορεί να πει την αλήθεια. Όμως ο περισσότερος κόσμος προτιμά τους μύθους από την αλήθεια». Ο Jean-Luc Godard στην εφημερίδα *El Pais* σχεδόν ένα χρόνο πριν η ταινία του *Eloge de l'amour* φθάσει στις Κάννες. Μετά από χρόνια απουσίας ο μεγαλύτερος μοντερνιστής σκηνοθέτης έρχεται πάλι δυναμικά στο προσκήνιο.

Εξακολουθεί να είναι πάντα αντισυμβατικός, και περιγράφει την αφηγηματική δομή της ταινίας ως εξής: «Έχω ενώσει σκηνές, οι οποίες είναι σαν μουσικές νότες. Οι νότες μόνες τους δεν μπορούν να εκφράσουν τίποτε, όμως αν τις τοποθετήσεις στο σωστό μέρος γίνονται κάτι, σημαίνουν κάτι. Η ζωή είναι όπως ένα παζλ, και οι ταινίες μπορεί επίσης να γίνουν όπως ένα παζλ.»

Ενώ αναφερόμενος στις προθέσεις του δηλώνει: «Η ταινία είναι σχετική με το πώς διασταυρώνονται οι μοίρες από διαφορετικά ζευγάρια, πώς διασταυρώνονται οι ζωές εραστών, διαφορετικών γενεών. Όμως στην πορεία αντιλήφθηκα ότι αυτό είναι αδύνατο: δεν μπορείς να κινηματογραφήσεις ενήλικες, δεν μπορείς να κάνεις αληθοφανή μια ερωτική ιστορία μεταξύ ενηλίκων.»

Data: Mailing list για τον Jean-Luc Godard <http://topica.com/lists/godard/read>. The New Yorker (20/11/2000)

Michel Legrand (1932). Συνθέτης, ενόρχηστρωτής, πιανίστας, διευθυντής ορχήστρας, τραγουδιστής. Συνεργάστηκε με τους θρύλους της τζαζ Dizzy Gillespie, Miles Davis, John Coltrane, Stan Getz και Bill Evans. Όσκαρ μουσικής για τις ταινίες *The Thomas Crown Affair* (1968), *Yentl* (1983). Μεταξύ των 200 ταινιών για τις οποίες έγραψε μουσική και οι *Les Parapluies De Cherbourg* (1964) και *Les Demoiselles De Rochefort* (1966) του Jacques Demy. Φίλος του σκηνοθέτη έζησε από κοντά τις αγωνίες για την δημιουργία των ταινιών του. «Παίζαμε τη μουσική, κάθε μέρα, στον κάθε πιθανό παραγωγό του Παρισιού», θυμάται για τις *Les Parapluies De Cherbourg*. «Τραγουδούσα όλους τους ρόλους και ο Jacques μού γυρνούσε τις παρτιτούρες. Οι παράγωγοι μας έλεγαν: «Ο κόσμος δεν πρόκειται να καθίσει σε μια σκοτεινή αίθουσα για να δει μια ταινία όπου όλοι τραγουδάνε. Θα είναι μια αποτυχία».

Data: <http://www.ascap.com/filmtv/legrand.html>

ABC Africa. Η πρώτη διεθνής παραγωγή του Abbas Kiarostami. Ντοκιμαντέρ-παραγγελία των Ηνωμένων Εθνών για τα ορφανά παιδιά της μαστιζόμενης από το AIDS και τους πολέμους Ουγκάντας. Έκανε παγκόσμια πρεμιέρα στο Φεστιβάλ Double Take 2001 στο Durham της Βόρειας Καρολίνας. Προβλήθηκε στις Κάννες.

Η ιδιαιτερότητα της ταινίας: Είναι η πρώτη, εξ' ολοκλήρου γυρισμένη σε ψηφιακό βίντεο, ταινία του Ιρανού σκηνοθέτη. Είχε προηγηθεί μια σκηνή στη *Γεύση του Κερασιού*.

Ο Kiarostami σχολιάζει θετικά τις νέες τεχνολογίες: «Τώρα η ψηφιακή κάμερα επιτρέπει στον καθένα να την κρατά, όπως ένα συρτάκι. Αν έχεις το σωστό όραμα και νομίζεις ότι είσαι εκπνευσμένος σκηνοθέτης τότε δεν υπάρχει για σένα κανένα εμπόδιο. Προβλέπω ότι τον επόμενο αιώνα θα υπάρξει μια έκρηξη ενδιαφέροντος για την σκηνοθεσία -και αυτό θα είναι το αποτέλεσμα της ψηφιακής κάμερας.»

Data: www.indiewire.com

Shohei Imamura (1926). Ο άγνωστος μεγάλος σκηνοθέτης του Ιαπωνικού σινεμά. Στις ταινίες η περιπλοκή σεξουαλικότητα διαπλέκεται με μια γήινη αίσθηση του χιούμορ. Ασυμβίβαστος υπερασπιστής των αδικημένων, ο Imamura αμφισβητεί τις ηθικές αξίες της σύγχρονης κοινωνίας, θέτοντας πάντα στο προσκήνιο πρόσωπα εκτός των τειχών: πόρνες και προαγωγούς, χωρικούς και επαίτες, ορφανά και μαυραγορίτες. Έχει ως είδηλό του τον Kurosawa, ενώ αρνείται τον συντηρητισμό του Ozu. Με το βάρος των 75 χρόνων εκφράζει την άποψη του για το τι πρέπει να χαρακτηρίζει ένα νέο σκηνοθέτη: «Το πιο σημαντικό είναι η τέχνη του να είναι αληθινή. Και πρέπει να έχει κουράγιο. Πρέπει να έχει το κουράγιο να κόβει από την ταινία ότι δεν αληθινό και ακριβές. Πάντα επέμενα ότι δεν έπρεπε να λέω ψέματα στις ταινίες, ότι πρέπει να λέω την αλήθεια. [...] Τα πρόσφατα χρόνια άρχισα να εξερευνώ τις φαντασιώσεις. Στο σενάριο που γράφω, προσπαθώ να δημιουργώ αληθοφανείς φαντασιώσεις ή στιγμές οι οποίες δεν είναι απόλυτα αληθινές στην ζωή. Αυτό για μένα είναι μια ενδιαφέρουσα αντίφαση».

Data: World Socialist Web Site

idfa Festival 2001
22 november - 2 december

Διανύοντας μια περίοδο όπου ο δημιουργικός κινηματογράφος εμπνέεται από την πραγματικότητα και προσπαθεί να την αναπαραστήσει, το ντοκιμαντέρ, το είδος του κινηματογράφου που καταγράφει την εν δυνάμει πραγματικότητα όπως γίνεται αντιληπτή από τον κινηματογράφο, γίνεται αντιληπτή από τον κινηματογράφο. Ο σκηνοθέτης (director) δεν είναι διευθυντής· είναι ο άνθρωπος-κινηματογραφιστής, είναι ο μοντέρ. Τα συμβάντα που περιγράφονται επηρεάζονται συχνά καταλυτικά από τη δική του παρουσία, ο κινηματογραφιστής ως ενεργός ακροατής έχει σημαντικό ρόλο στην ίδια του την ταινία. Παράλληλα αναπτύσσεται ένα είδος ντοκιμαντέρ το λεγόμενο δραματοποιημένο όπου αρκετές σκηνές δραματοποιούνται.

τα φεστιβάλ του κόσμου

Επιμέλεια: Χρήστος Καλλίσης
tsigaras@otenet.gr

Άμστερνταμ: 14ο Διεθνές Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ

Η δομή του προγράμματος

Προβάλλονται περί τις 200 ταινίες από περισσότερες από 35 χώρες. Από φέτος στο Φεστιβάλ του Άμστερνταμ δεν γίνεται διαφοροποίηση ανάμεσα στις ταινίες που είναι γυρισμένες σε φιλμ ή σε βίντεο τουλάχιστον στο θέμα της διεκδίκησης των βραβείων. Απλά έχει γίνει διαφοροποίηση στο θέμα των βραβείων ανάμεσα στα μεγάλου μήκους ντοκιμαντέρ τα οποία διεκδικούν το βραβείο Γιόρις Ίβενς και τα μικρού μήκους ντοκιμαντέρ τα οποία διεκδικούν τον Ασημένιο Λύκο. Μεγάλου μήκους ντοκιμαντέρ είναι όσα ξεπερνούν τα 60 λεπτά. 20 ταινίες πρόσφατης παραγωγής διεκδικούν το βραβείο το οποίο ανέρχεται στα 12,500 ευρώ. Τα μικρού μήκους ντοκιμαντέρ διάρκειας λιγότερης από 60 λεπτά διεκδικούν ένα βραβείο αξίας 10,000 ευρώ.

Το Φεστιβάλ του Άμστερνταμ μεγάλωσε τη διάρκειά του φέτος και συμπεριλαμβάνει δύο Σαββατοκύριακα. Σε αυτές τις επιπλέον μέρες θα γίνουν επαναληπτικές προβολές των βραβευμένων και πιο πολυζητημένων ταινιών. Εναρκτήρια ταινία είναι το *Startup.com* το οποίο είχε μια πολύ καλή πορεία στις κινηματογραφικές αίθουσες των ΗΠΑ. Πρόκειται για την ιστορία δύο καλών φίλων οι οποίοι ξεκίνησαν μια εταιρία ίντερνετ πριν από κάποια χρόνια και μόλις η εταιρία άρχισε να εξαπλώνεται η σχέση τους κλονίστηκε. Ο ντοκιμαντερίστας Chris Hegedus έχει συνεργαστεί παλιότερα με τον D.A. Pennebaker.

Σε ειδικό τμήμα του Φεστιβάλ παρουσιάζονται οι πρωτοεμφανιζόμενοι: Νέοι σκηνοθέτες με τις πρώτες τους δουλειές, νέες ιστορίες και νέους τρόπους αφήγησης. Οι τελευταίοι διεκδικούν το δικό τους βραβείο το οποίο επιλέγεται από τη FIPRESCI και το χρηματικό ποσό που δίνεται στον βραβευμένο κινηματογραφιστή είναι 2,500 Ευρώ.

Αντανακλώμενες Εικόνες

Αυτό το τμήμα του Φεστιβάλ παρουσιάζει ταινίες οι οποίες δοκιμάζουν νέες εκφραστικές φόρμες και κάνουν προτάσεις οι οποίες είναι τομή σε σχέση με την εξέλιξη της γλώσσας του ντοκιμαντέρ. Οι ταινίες που συμπεριλαμβάνονται στο τμήμα "αντανακλώμενες εικόνες" διαφοροποιούνται από αυτές του διαγωνιστικού τμήματος

λόγω της διαφορετικής οπτικής τους σε σχέση με το περιεχόμενο και τη φόρμα. Σε αυτό το τμήμα μπορούν να συμπεριληφθούν επίσης ταινίες οι οποίες προκάλεσαν γεγονότα σε άλλα φεστιβάλ. Οι σημαντικότερες παραγωγές που έγιναν στις Κάτω Χώρες: Στο πρόγραμμα του φεστιβάλ παρουσιάζονται 15 ταινίες από την πρόσφατη παραγωγή στην Ολλανδία.

Docs online: τα ψηφιακά μέσα επικοινωνίας προσφέρουν απεριόριστες δυνατότητες κι έχουν μερικές φορές ακόμη σπουδαιότερα αποτελέσματα σε δημιουργικά ντοκιμαντέρ.

Επισκεφθείτε το www.docs-online.nl για να ικανοποιήσετε την περιέργειά σας.

Το χρηματοδοτικό πρόγραμμα του Jan Vrijman: αυτό το πρόγραμμα στήθηκε πριν από δύο χρόνια από το IDFA για να βοηθήσει σε θέματα υποδομής την πραγματοποίηση δημιουργικών ντοκιμαντέρ σε αναπτυσσόμενες χώρες. Το πρόγραμμα βοηθά οικονομικά την υλοποίηση ντοκιμαντέρ εστιάζοντας στην έρευνα, στην προετοιμασία

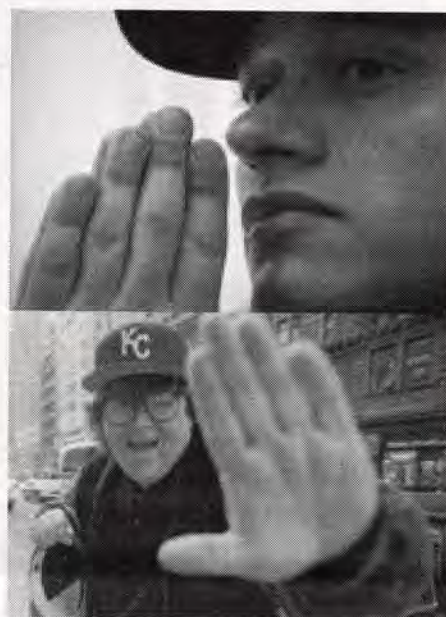
σεναρίου, στην ολοκλήρωση της παραγωγής, στη διανομή και την πώληση. Στο τμήμα αυτό προβάλλονται ταινίες οι οποίες υλοποιήθηκαν με τη βοήθεια αυτού του προγράμματος.

Για φέτος το IDFA στο Made in China προβάλλει 15 ταινίες από την Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας την Ταϊβάν και το Χονγκ Κονγκ. Επίσης παρουσιάζεται αφιέρωμα στη δουλειά των αδελφών Maysles, κάτι που πέρσι είχε οργανωθεί στη Θεσσαλονίκη στο 3ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ.

Kids and docs: (παιδιά και ντοκιμαντέρ) εδώ συγκεντρώνεται η παραγωγή νεανικού δημιουργικού ντοκιμαντέρ της Ολλανδίας αλλά και του υπόλοιπου κόσμου. Σκοπός είναι να προκληθεί ο ενθουσιασμός των νέων κάτω των 12 ετών να ασχοληθούν με το ντοκιμαντέρ και να προτείνουν τις δικές τους ιδέες.

Επιπλέον κάθε χρόνο το IDFA ζητά από έναν αναγνωρισμένο δημιουργό στο χώρο του ντοκιμαντέρ να επιμεληθεί ένα πρόγραμμα από τα αγαπημένα του 10 ντοκιμαντέρ. Φέτος

Εκεί που το Ντοκιμαντέρ
σαν είδος κινηματογραφικής
αφήγησης είναι τόσο
σημαντικό όσο η μυθοπλασία

ανέλαβε η Kim Longinotto (*Divorce Iranian Style*, *Gaea Girls* είναι δύο ταινίες της που παρουσιάστηκαν στη Θεσσαλονίκη, τελευταία της δουλειά είναι το *Runaway*) παλιότερα ανάλογη επιλογή έκαναν οι Michael Apted, Pennebaker, Wener Herzog..

Το Forum του Φεστιβάλ είναι κάτι ανάλογο με το Pitching Forum που οργανώνεται στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Ένας χώρος όπου μπορούν να γίνουν συμφωνίες για

συμπαγωγές και φυσικά ένας τόπος συνάντησης όπου θέμα συζήτησης είναι ο καλύτερος τρόπος διανομής των ντοκιμαντέρ. Το φετινό πρόγραμμα είναι έτσι φτιαγμένο ώστε να εξασφαλίσει περισσότερες συναντήσεις ενώ οι προτάσεις ταινιών που επιλέχθηκαν είναι μονάχα 42.

Επίσης υπάρχει η πολύ καλά οργανωμένη Αγορά Ντοκιμαντέρ η οποία συγκεντρώνει περί τους 400 τίτλους. Σε ειδικό χώρο του ξενοδοχείου Marriott υπάρχουν 25 οθόνες όπου μπορούν οι ενδιαφερόμενοι (εκπρόσωποι τηλεοπτικών καναλιών, προγραμματιστές φεστιβάλ, διανομείς) να δουν τις ταινίες της επιλογής τους.

Live chat γίνονται καθημερινά στο site του Φεστιβάλ <http://www.idfa.nl>. Ένα από τα θέματα των συζητήσεων είναι το πως βλέπουν οι ντοκιμαντερίστες αυτά που συνέβησαν στη Νέα Υόρκη στις 11 Σεπτεμβρίου και τα όσα ακολούθησαν. Έτσι γίνεται μια συνάντηση με τους ενδιαφερόμενους για το ντοκιμαντέρ απ' όλο τον κόσμο με αφετηρία το Άμστερνταμ.

cine news

από την Τζένη Παυλίδου

Berlinale 2002

Η Μίρα Ναϊρ ετοιμάζει ξανά βαλίτσες για την Ευρώπη. Το Σεπτέμβριο αποβίβάστηκε στη Μόστρα με το *Monsoon Wedding* και κέρδισε το «Χρυσό Λιοντάρι», το Φεβρουάριο θα τη συναντήσουμε στο Βερολίνο ως πρόεδρο της Κριτικής Επιτροπής της 52ης Berlinale.

Καναδικό Cut στην Μπρεϊγιά

Της έδωσαν ελευθερίας για το *Romance* (μετά κόπων και βασάνων), την έκοψαν για το *Fat Girl*. Οι Καναδοί δεν μπορούν να «χωνέψουν» εύκολα τη δουλειά της Γαλλίδας Κατρίν Μπρεϊγιά και στην περίπτωση της νέας της ταινίας, υπήρξαν από την αρχή κατηγορηματικοί: δεν επιτρέπουμε την προβολή της, εκτός κι αν κόψετε τις σεξουαλικές σκηνές του φιλμ. Η συνέχεια δόθηκε στα δικαστήρια όπου νικήτης

αναδείχθηκε το

«Ontario Film

Review Board», αν και η Μπρεϊγιά είχε την υποστήριξη ανθρώπων όπως ο Ντέιβιντ Κρόνενμπεργκ ο οποίος κατηγορήσε το γνωμοδοτικό συμβούλιο ότι «εμποδίζει κάθε σημαντική κινηματογραφική συζήτηση σε ολόκληρο το πεδίο της ανθρώπινης εμπειρίας». Το *Fat Girl* ήταν να κυκλοφορήσει στον Καναδά στις 9 Νοεμβρίου.

Προηγούμενως, παίχτηκε στο φεστιβάλ του Τορόντο.

Ζαπατίνας goes to oscar

Ο Νίκος Ζαπατίνας πάει στα όσκαρ με το *In Good Company* (Ένας κι Ένας). Μαζί με την Ελθιάδα, συνοδικά 51 χώρες κατέθεσαν υποψηφιότητα για το ξενόγλωσσο όσκαρ 2001, πέντε περισσότερες σε σχέση με πέρσι. Ανάμεσα τους, για πρώτη φορά,

η Αρμενία, η Τανζανία, η Ουρουγουάη και το Κιργκίζιστάν. Στη λίστα, περιέχονται επίσης πολλές ταινίες του φετινού φεστιβάλ Θεσσαλονίκης αλλά και διάσημα ευρωπαϊκά ονόματα: *The Piano Teacher* (Αυστρία), *The Son's Room* (Ιταλία), *Bread and Milk* (Σλοβενία), *Atanarjuat* (Καναδάς), *Late Marriage* (Ισραήλ), *Behind the Sun* (Βραζιλία - Walter Salles), *Dark Blue World* (Τσεχία - Jan Sverak), *Our Lady Of The Assassins* (Κολομβία - Barbet Schroeder), *Baran* (Ιράν - Majid Majidi), *The Experiment* (Γερμανία), *Italian For Beginners* (Δανία), *In Praise of Love* (Ελβετία - Jean Luc Godard), *Amelie* (Jean - Pierre Jeneut) και άλλοι πολλοί. Στις 28 Νοεμβρίου, η Ακαδημία ξεκινάει να βλέπει τις ταινίες και στις 12 Φεβρουαρίου μαθαίνουμε την τελική πεντάδα.

διαβάζουμε
χώρες όπως

Μετά τα Τίρανα έτος μηδέν

Μετά την ταινία *Τίρανα έτος μηδέν* με την οποία βραβεύτηκε με το Χρυσό Αλέξανδρο στο φετινό Φεστιβάλ, ο Φατμίρ Κότσι ήδη τελειώνει ένα 90λεπτο ντοκιμαντέρ για την ιστορία της Αλβανίας στον 20ό αιώνα, από 1900 μέχρι το 1991. Ετοιμάζει επίσης μια ταινία που θα βασίζεται πάνω σε ένα βιβλίο του Ισμαήλ Κανταρέ. Η ιστορία εκτυλίσσεται κατά διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, όταν η Αλβανία δεν είχε καθορισμένα σύνορα και είναι μια πολύ αστεία ιστορία. Όπως μας είπε κι ο ίδιος, "Φαντάζομαι ότι θα είναι κι αυτό το φιλμ συμπαγωγή γιατί υπάρχουν ξένοι χαρακτήρες στην ιστορία κι επειδή φυσικά δεν μπορούμε να κάνουμε post production στην Αλβανία, λόγω απουσίας εξοπλισμού. Αυτή τη στιγμή γράφω το σενάριο."

Ο άνθρωπος που δεν ήταν εκεί The man who wasn't there

Σκηνοθεσία: Τζόελ Κοέν. **Σενάριο:** Τζόελ Κοέν, Ίθαν Κοέν. **Ηθοποιοί:** Μπίλι Μπομπ Θόρτον, Φράνσις Μακ Ντόρμαντ, Τζέιμς Γκαντολφίνι. **Φωτογραφία:** Ρότζερ Ντίκινς. **Διάρκεια:** 116'

Η ιστορία της ταινίας εκτυλίσσεται στην Καλιφόρνια του 1949. Ο Εντ Κρέιν, ένας ήρεμος και απαθής κουρέας, μαθαίνει ότι η γυναίκα του, η Ντόρις, τον απατά με το αφεντικό της. Η αρχικά αδιάφορη στάση του απέναντι στο εξωσυζυγικό... ολίσθημα της Ντόρις θα αλλιάξει άρδην όταν μια μεγάλη επιχειρηματική επένδυση βρεθεί στο δρόμο του. Η ανάγκη για ρευστό τον οδηγεί στο να εκβιάσει τον εραστή, ώστε να τον βγάδι από το προσκήνιο και να κερδίσει χρήματα ταυτόχρονα. Όταν αποκαλυφθεί η ταυτότητα του εκβιαστή, οι δυο άντρες θα έρθουν αντιμέτωποι, με τον Εντ να φτάνει στο φόντο και τη Ντόρις να συλλαμβάνεται ως βασική ύποπτος. Το έγκλημα, η τιμωρία, το αθώο πάθος και η εμμονοληπτική σκέψη κυκλώνουν το μυαλό του. Ο ιστός της πραγματικότητας αρχίζει να τυλίγεται ασφυκτικά γύρω από τον ιδιότροπο κουρέα... Για άλλη μια φορά ιδιοσυγκρασιακοί, οι αδελφοί Τζόελ και Ίθαν Κοέν κινηματογραφούν σε μαυράσπρο φιλμ για να προσεγγίσουν την ατμόσφαιρα του film noir, αναμειγνύουν το κυνικό χιούμορ με τις σπουδαίες ερμηνείες του Μπίλι Μπομπ Θόρτον και της Φράνσις Μακ Ντόρμαντ, και αφήνουν την γνώριμη αίσθηση του παραλόγου να διαποτίζει την ατμόσφαιρα του φιλμ.

Ο μικρός Λιάμ Liam

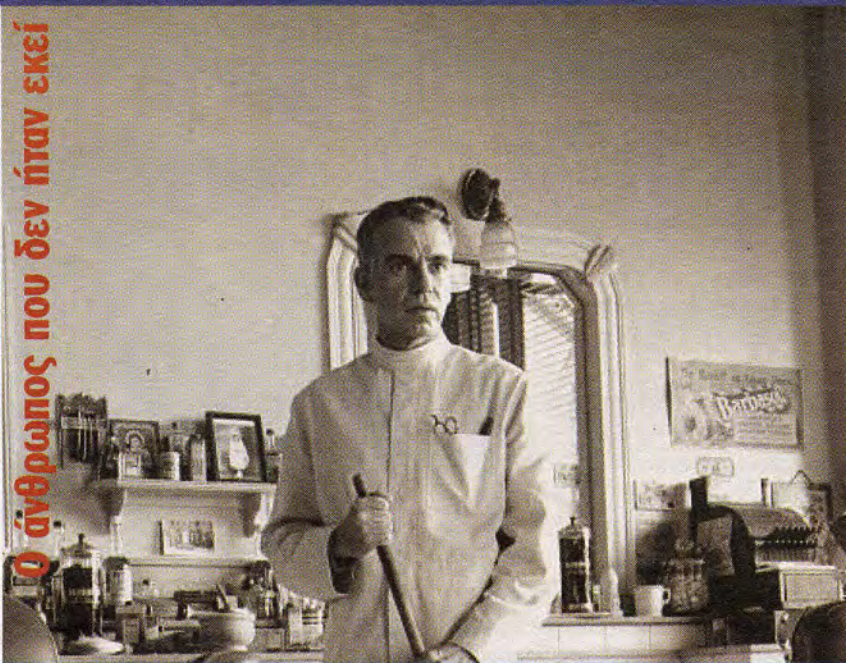
Σκηνοθεσία: Στίβεν Φρίαρς. **Σενάριο:** Τζίμι ΜακΓκόβερν, βασ. στο μυθιστόρημα The Back Crack Boy του Joreph Mc Keown. **Ηθοποιοί:** Ίαν Χαρτ, Κλερ Χάκετ, Αν. Ριντ, Άντονι Μπόρουκς. **Φωτογραφία:** Άντριου Νταν. **Μουσική:** Τζον Μέρφι. **Διάρκεια:** 91'

Ο μικρός Λιάμ μεγαλώνει σε μία ιρλανδέζικη συνοικία του Λίβερπουλ λίγο πριν ξεσπάσει η μεγάλη οικονομική κρίση του '30. Το μυαλό του 7χρονου πιτσιρικά τριβελίζουν οι... πονηρές σκέψεις της ηλικίας μαζί με τις αυστηρές επιταγές του καθολικισμού περί σωτηρίας της ψυχής. Η συνεισφορά της 15χρονης αδερφής και του μεγάλου αδερφού στα έξοδα του σπιτιού ανακουφίζει οικονομικά την οικογένεια που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο καταφέρνει κι επιβιώνει ευτυχισμένη. Όταν όμως λόγω της κρίσης ο πατέρας χάσει τη δουλειά

του, οι ευτυχισμένες στιγμές εξανεμίζονται. Η πικρία, η οργή και η ιδεολογική σύγχυση τον οδηγούν στην αψυχολόγητη απόφαση να ενταχθεί στο φασιστικό κίνημα με τραγικές συνέπειες... Τοποθετημένο στα μέσα της δεκαετίας του '30, το φιλμ αποτελεί ένα αριστοτεχνικό πορτραίτο μιας working class οικογένειας, στο στενότερο πλαίσιο

«Γυρίζαμε μια σκηνή σ' ένα κουρείο, στη Βόρεια Καρολίνα. Στον τοίχο κρεμόταν ένα εκπληκτικό πόστερ με όλα τα στιλ κουρέματος που επικρατούσαν στη δεκαετία του '40. Είχαμε κολλήσει και το κοιτούσαμε συνέχεια! Αρχίσαμε να σκεφτόμαστε τον τύπο που είχε κάνει τα κουρέματα και το στόρι της ταινίας άρχισε να σχηματίζεται. Και παρόλο που το τελικό σενάριο έχει μέσα και έγκλημα, το κύριο ενδιαφέρον μας είναι το modus vivendi του κουρέα, πώς περνάει η μέρα του με το κούρεμα –και όλο αυτό να λειτουργεί και ως background στην ιστορία του φόντου.» **Τζόελ Κοέν, σκηνοθέτης**

Ο άνθρωπος που δεν ήταν εκεί

Ταξιδιάρικα πουλιά

«Γιατί να σκηνοθετήσεις κάτι που είναι από τη φύση του άψογο; Η σκηνοθεσία για μας εξαντλείται στο πού θα τοποθετήσουμε την κάμερα, είτε βρισκόμαστε στον αέρα είτε στο έδαφος. Τα πουλιά που κινηματογραφούμε είναι ελεύθερα. Οι ουρανοί τους ανήκουν, κι εμείς απλά τα ακολουθούμε στα ταξίδια και στην καθημερινή ζωή τους.» **Ζακ Περέν, παραγωγός**

της Ιρλανδοκαθολικής κοινότητας του Λίβερπουλ, όπου προσπαθούν να διαβιώσουν τα μέλη της. Με την πινελιά του Στίβεν Φρίαρς και εμπλουτισμένη από την ειρωνία και το χιούμορ που χαρακτηρίζει το μικρό αγόρι, η ταινία σκιαγραφεί την παρακμή της περιόδου του οικονομικού κραχ και ταυτόχρονα πλημμυρίζει με τρυφερότητα και αγνό συναίσθημα τον θεατή.

Ταξιδιάρικα πουλιά

Ένα από τα εντυπωσιακότερα ντοκιμαντέρ που γυρίστηκαν ποτέ και που μόνο στη μεγάλη οθόνη της κινηματογραφικής αίθουσας μπορεί να εκτιμηθεί κανείς. Ταινία γαλλικής παραγωγής, του

γνωστού από το *Μικρόκοσμο* Ζακ Περέν, που κόστισε συνολικά 90 εκ. φράγκα και χρειάστηκε δύο χρόνια προετοιμασίας και τρία χρόνια γυρισμάτων για να ολοκληρωθεί. Πέντε ομάδες κινηματογραφιστών που μετακινούνταν από το Βόρειο Πόλο μέχρι τις ερήμους της Αφρικής, από τις τούνδρες της Σιβηρίας μέχρι την Αυστραλία, από τον Κόλπο

του Μεξικού μέχρι την Ανταρκτική, χρησιμοποίησαν κάθε πιθανό μέσο εναέριας μεταφοράς και απίθανες μεθόδους καταγραφής για

«Έκανα το Liam γιατί θαυμάζω τον συγγραφέα Jimmy McGovern. Είναι ένας από τους μεγαλύτερους χρονικογράφους της αθηθινής ζωής στην Βρετανία.

Αν και δεν ανήκω στην εργατική τάξη, και ούτε είμαι καθολικός, αυτός ο απολογισμός της παιδικής ηλικίας μου θύμισε τα χρόνια που πέρασα με την μητέρα μου, μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο.

Στίβεν Φρίαρς, σκηνοθέτης

Ο μικρός Λιάμ

Η νύφη φορούσε μαύρα

να ακολουθήσουν στα ταξίδια τους φτερωτούς πρωταγωνιστές της ταινίας και να συλλάβουν στιγμές

της καθημερινής τους ζωής στο έδαφος. Θέμα της ταινίας είναι βέβαια τα αποδημητικά πουλιά (εκατοντάδες είδη) αλλά και τα κατορθώματα αυτών που ταξιδεύουν σε ορισμένες περιοχές, όπως ένα γεράκι που βουτάει από ψηλά αναπτύσσοντας ταχύτητα 300 χιλιομέτρων την ώρα ή τον αρκτικό γλάρο που μπορεί να διανύσει μια απόσταση 30.000 χιλιομέτρων ή κάποια όρνια που μπορούν να ανυψωθούν στα 11.500 μέτρα. Η ταινία πέρα από τις πρωτότυπες επιστημονικές ανακαλύψεις που καταθέτει για τον κόσμο των φτερωτών νομάδων, αποτελεί κι ένα συναρπαστικό κινηματογραφικό ταξίδι στους αιθέρες, πάνω από πρωτόφαντους τόπους και μια μοναδική ευκαιρία για τον θεατή να βιώσει φαντασιακά το παλιό εκείνο όνειρο του ανθρώπου να πετάξει –σαν βλέμμα– όπως τα ταξιδιάρικα πουλιά.

Η νύφη φορούσε μαύρα La Mariée Était En Noir

Σκηνοθεσία: Φρανσουά Τριφώ. **Σενάριο:** Φρανσουά Τριφώ, Ζαν Λουί Ρισάρ. **Ηθοποιοί:** Ζαν Μορό, Μισέλ Μπουκέ, Ζαν Κλοντ Μπριαλί, Σαρλ Ντενέρ. **Φωτογραφία:** Ραούλ Κουτάρ. **Διάρκεια:** 107'

Η Ζιζί Κόλερ προετοιμάζεται για την πιο ευτυχισμένη στιγμή της ζωής της κορυφώνοντας τον μεγάλο της έρωτα μ' ένα γάμο. Ο φρικτός θάνατος του μελλοντικού συζύγου μπροστά στα μά-

τια της ανατρέπει ριζικά τη ζωή της. Η Ζιζί εγκαταλείπει την πόλη και ταυτόχρονα την ανθρώπινη διάσταση του εαυτού της. Στην πορεία της θα συναντήσει πέντε άγνωστους άνδρες. Θα τους γοητεύσει και θα τους σκοτώσει. Η εμμονοληπτική της μανία θα αποτελέσει ένα ιδιότροπο αυτοσκοπό με τελική κατάληξη την εκδίκηση... Ο Φρανσουά Τριφώ αποτίει προσωπικό φόρο τιμής στον master Άλφρεντ Χίτσκοκ και στήνει μία αστουρηματική ταινία με όλους τους όρους του σασπένς όπως τους δίδαξε ο δάσκαλος. Η Ζιζί είναι μια κλασική ηρωίδα του Τριφώ από αυτές που χαρακτήρισαν το φιλημικό σύμπαν του γάλλου δημιουργού και έδωσαν κινηματογραφική οντότητα στα αδιέξοδα της γυναικείας φύσης. Το σενάριο βασίζεται στο μυθιστόρημα του Γουίλιαμ Άιρις The bride wore black.

«Η ταινία είναι κατά κάποιο τρόπο η παρωδία ενός μελοδράματος. Όπως τα Παράξενα Παιχνίδια ήταν η παρωδία ενός αστυνομικού μυθιστορήματος. Ταυτόχρονα αφήνουμε απ'έξω κάποια στοιχεία του μελοδράματος που του είναι απαραίτητα όπως είναι οι εξηγήσεις. Πρόκειται για παρωδία επειδή δεν υπάρχει εξήγηση. Το πρώτο μου κίνητρο δεν ήταν να προβληματιστώ για τον κινηματογράφο αλλά ήταν περισσότερο αυτή η περιπέτεια του να πέσω σε μια ιστορία που δεν είναι η δική μου. » **Μίκαιλ Χάνεκε, σκηνοθέτης**

Η δασκάλα του πιάνου

Η δασκάλα του πιάνου La pianiste

Σκηνοθεσία: Michael Haneke. **Σενάριο:** Michael Haneke, βασ. στο μυθιστόρημα της Elfriede Jelinek. **Φωτογραφία:** Christian Berger. **Ηθοποιοί:** Isabelle Huppert, Benoît Magimel, Annie Girardot, Anna Sigalevitch, Susanne Lothar. **Διάρκεια:** 129'

Η Έρικα Κάχουτ, σαράντα περίπου ετών, είναι καθηγήτρια πιάνου στο διακεκριμένο Ωδείο της Βιέννης. Επιβλητική κι απόμακρη, εμψνέει δέος και σεβασμό, αλλά η προσωπικότητά της είναι ένα προσεκτικό κατασκεύασμα και μια οδυνηρή αντίδραση στην περιορισμένη της ζωή. Η Έρικα ζει με τη μητέρα της, και η αλληλοεξάρτησή τους

είναι ασφυκτική, ενίοτε δε και βίαιη. Πουθενά στον κόσμο της Έρικα δεν υπάρχει η παραμικρή υποψία ευτυχίας. Η Έρικα, παρότι αυστηρή και ψυχρή, δεν παύει να αποτελεί πολιτισμικό πρότυπο. Κι ενώ διατείνεται ότι δεν έχει αισθήματα, οι απωθημένες επιθυμίες της την ωθούν σε μακάβριες πράξεις ηδονοβλεψίας και αυτοτραυματισμού. Όσπου ο Βάλτερ, ένας νεαρός μαθητής της, αποφασίζει ν' αποπλανήσει τη δασκάλα του, πιστεύοντας ότι έχει βρει σ' αυτήν μια αδελφή ψυχή...

Ταινία βασισμένη στο αυτοβιογραφικό βιβλίο της Ελφρίντε Γέλινεκ, που προκάλεσε πολλές αντιδράσεις όταν εκδόθηκε, η *Δασκάλα του Πιάνου* κέρδισε το μεγάλο βραβείο της κριτικής επιτροπής στις Κάννες κι επίσης οι πρωταγωνιστές της ταινίας, Μπενουά Μαζιμέλ και Ιζαμπέλ Ινέρ απέσπασαν τα βραβεία ανδρικής και γυναικείας ερμηνείας αντίστοιχα.

το πρόσωπο του μήνα **Επιμέλεια:** Χρήστος Καλλιότης

Isabelle Huppert: Απλά υπέροχη

Το πρόσωπο της Ιζαμπέλ Ινέρ είναι σαν το παράθυρο ενός ζωγράφου από το οποίο μπορούμε να δούμε διαφορετικούς κόσμους ταυτόχρονα. Το σώμα της μοιάζει να έχει την ηλαστικότητα του σώματος μιας χορεύτριας ή την κινητικότητα των μικρών παιδιών. Φαίνεται μικρότερη από την ηλικία της αλλά μάλλον ξεπερνάει το όριο του χρόνου καθώς μπορεί να δείχνει τόσο νεότερη όσο και πιο ηλικιωμένη ταυτόχρονα. Ενσωματώνει τη θηλυκότητά σε όλες τις εκδοχές της: παιδί, ερωμένη, γυναίκα, μητέρα... Ακούραστη, περνάει από τον κόσμο μιας ταινίας σ'έναν άλλο πολύ γρήγορα και με μεγάλη άνεση. Για παράδειγμα την τελευταία χρονιά εμφανίζεται σε ταινίες των Ραούλ Ρουίζ, Κλοντ Σαμπρόλ, Μίκαιλ Χάνεκε, Ολιβιέ Ασαγιός... ενώ στο θέατρο ερμηνεύει το ρόλο της Μήδειας στην ομώνυμη παράσταση η οποία ξεκίνησε από το Φεστιβάλ της Αβινιόν.

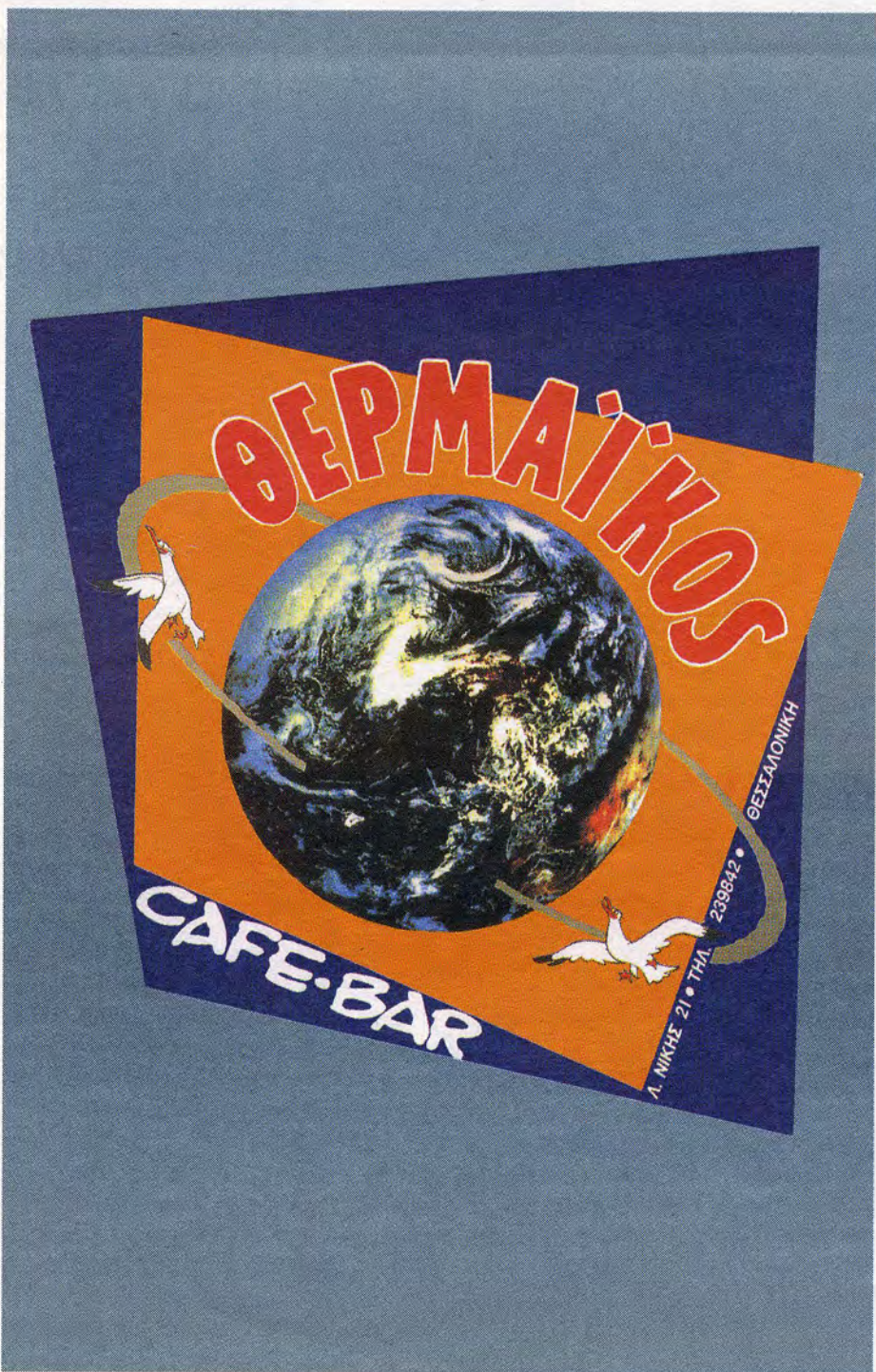
Μικροσκοπική και ταυτόχρονα μεγαλειώδης, γεννήθηκε το 1956 και είναι η μικρότερη κόρη μιας οικογένειας παθιασμένης με τον κόσμο του θεάματος. Μετά από σπουδές στο Ωδείο του Παρισιού, δούλεψε στο θέατρο. Πρωτοεμφανίστηκε στον κινηματογράφο σε ηλικία 16 ετών κι ήταν η ανακάλυψη της χρονιάς το '72 για τη Γαλλία. Στα 18 της εμφανίζεται σε 6 ταινίες. Από το '78 συνεργάζεται με τον Κλοντ Σαμπρόλ. Με έντονη εσωτερική δύναμη κρύβει περισσότερα απ'όσα δείχνει, ωστόσο είναι ικανή να προσεγγίσει το αόρατο. Αδιάφορη για τη δημοσιότητα είναι εξαιρετικά εκλεκτική. Μπορεί να κρατήσει το ενδιαφέρον του κοινού μονάχη της πάνω στη σκηνή, όπως στην περίπτωση του θεατρικού έργου *Ορλάντο* της Βιρτζίνια Γουλφ σε σκηνοθεσία του Μπομπ Γουίλσον. Παραμένει απλή, τόσο στο ντύσιμό της όσο και στην ομιλία της. Ο λόγος της περιεκτικός και συγκεκριμένος αφήνει μια νηοή αισιοδοξία. Ίσως η πιο μυστήρια και απρόβλεπτη αλλά με σιδερένια αυτοπεποίθηση από τις γαλλίδες βεντέτες του θεάματος. Είναι υπέροχη στον κινηματογράφο, όπως και στο θέατρο αν και ο πρώτος την αναδεικνύει περισσότερο. Στο περσινό Φεστιβάλ Καννών πέρα από την εκπροσώπηση της σε δύο ταινίες στο επίσημο πρόγραμμα ήταν και η πρόεδρος συνεδρίου που οργανώθηκε με θέμα τις οικονομικές και τεχνολογικές μεταλλογές στον χώρο της κινηματογραφικής δημιουργίας. Περίεργη κι ενθουσιώδης πρότεινε στον Χαλ Χάρτλεϋ να της γράψει έναν ρόλο όταν ήταν ακόμη στα πρώτα του βήματα.

Η παρουσία της εμψνέει σεβασμό αλλά και ερωτική έλξη. Άμεσα γίνεται αντιληπτή η εσωτερική της δύναμη που έρχεται σε σύγκρουση με την πρώτη εντύπωση που δίνεται από την εμφάνισή της. Τέλεια συγκεντρωμένη σε αυτό που κάνει και σε αυτό που συμβαίνει γύρω της. Δεν μεταμορφώνεται αλλά εξαφανίζεται. "Αντλώ έναν ρόλο και εξαντλούμαι μέσα του" αναφέρει. Προτιμάει να περνάει την ώρα της διαβάζοντας βιβλία παρά βλέποντας κόσμο. Έχει ισορροπημένη προσωπική ζωή την οποία ευλαβικά προστατεύει.

Ο χαρακτήρας που ενσαρκώνει στην ταινία του Χάνεκε είναι της Έρικας η οποία είναι μια δασκάλα πιάνου ιδιαίτερα αυστηρή και τελειομανής στη δουλειά της. Διδάσκει στο Ωδείο της Βιέννης και δημιουργεί τους αυρι-

νούς ιδιοφυείς πιανίστες. Η Έρικα ζει με την ηλικιωμένη αλλά καλοστεκούμενη μητέρα της, η απόστασή τους είναι εμφανής όπως επίσης και η επένβαση της μιας στη ζωή της άλλης ωστόσο το ερωτικό στοιχείο στη μεταξύ τους σχέση είναι διαταραγμένο. Νευρωτική αλλά όχι άρρωστη, σύμφωνα με την γνώμη του σκηνοθέτη, η Έρικα είναι η αντιπροσωπευτική γυναίκα για να περιγράψει τον τρόπο λειτουργίας της σύγχρονης κοινωνίας. Η αλλόκοτη συμπεριφορά της είναι επακόλουθο της αλλόκοτης κοινωνίας όπως αυτή συναντάται στις Ευρωπαϊκές χώρες. Η Έρικα είναι απομονωμένη από τους γύρω της σε ότι αφορά πράγματα πέρα από τη δουλειά της. Έχει σαδομαζοχιστικές τάσεις, είναι αυτοκαταστροφική. Συχνάζει σε sex shops και ηδονίζεται μυρίζοντας τα ποτισμένα με σπέρμα χαρτομάντηλα προηγούμενων πελατών στα ορθογώνια κουτιά των peer shows. Ο επίμονος μαθητής της ο Βάλτερ ο οποίος ερμηνεύεται από τον νέο γάλλο ηθοποιό Μπενουά Μαζιμέλ την ερωτεύεται. Ωστόσο η εικόνα που έχει για τη δασκάλα του κλονίζεται όταν του αποκαλύπτει τον ανορθόδοξο τρόπο με τον οποίο βιώνει τον έρωτα. «Τέτοιου τύπου ρόλοι», αναφέρει η Ιζαμπέλ Ινέρ, «δηλαδή μιας γυναίκας εναντιωμένης σε οτιδήποτε γενικά, κάτι το οποίο θα ήταν καλύτερο να μην συνέβαινε, δεν γίνονται αποδεκτοί από μόνοι τους αλλά σε συνδυασμό πάνω απ'όλα με τον σκηνοθέτη ο οποίος πρόκειται να τους διευθύνει. Εφόσον ήταν ο Μίκαιλ Χάνεκε σκηνοθέτης, αποφάσισα από την αρχή να το κάνω.»

Χρήστος Καλλιότης

Α Φ Ι Ε Ρ Ω Μ Α

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, σε συνεργασία με τα *Cahiers du Cinéma* (που έγιναν φέτος πενήντα ετών) οργανώνει αφιέρωμα στον Γάλλο σκηνοθέτη Jacques Demy. Στη διάρκεια μιας εβδομάδας θα προβληθούν δέκα από τις δεκατέσσερις ταινίες του, καθώς και η τριλογία της Agnès Varda που συμπληρώνει και σχολιάζει με συγκινητικό τρόπο το έργο του σκηνοθέτη. Στην εβδομάδα που θα προβληθούν οι ταινίες (μερικές από τις οποίες για πρώτη φορά στην Ελλάδα), θα κυκλοφορήσει η έκδοση "Spécial Demy" που μοιάζει με ειδικό τεύχος των *Cahiers* και περιέχει κριτικές των ταινιών του από Γάλλους και Έλληνες κριτικούς και δημιουργούς και πλήθος πληροφοριών και φωτογραφιών από το έργο του σκηνοθέτη.

Ο παραμυθένιος κόσμος του Jacques Demy

7-13 Δεκεμβρίου 2001

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT / αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

14-20 Δεκεμβρίου 2001

ΑΠΟΛΛΩΝ RENAULT FILMCENTER 2000

Ο Jacques Demy (1931-1993) υπήρξε ένας από τους πιο αγαπημένους και ταυτόχρονα πιο παραγνωρισμένους σκηνοθέτες της εποχής της Νουβέλ Βαγκ: χωρίς να προσχωρήσει στην άτυπη ομάδα των Cahiers, όπου, για μια σύντομη στιγμή, «ανήκαν» ο Godard, ο Rivette, ο Truffaut, ο Chabrol, παρέμεινε στις παρυφές της γαλλικής πρωτοπορίας γυρίζοντας διεθνείς επιτυχίες – όπως *Οι ομπρέλλες του Χερβούργου* – και ταινίες γοητευτικές, φαντασμαγορικές και αταξινόμητες – όπως *Ο μαγικός αυλός* ή *Η τομαρού*. Ο Jacques Demy άρχισε να κάνει ταινίες μικρού μήκους από το 1956 επιδεικνύοντας έναν ιδιότυπο ανθρωπισμό, ο οποίος παρέμεινε ως το τέλος ένα από τα χαρακτηριστικά του. Το 1961, γύρισε την πρώτη του ταινία μεγάλου μήκους, τη *Λόλα*, (με πρωταγωνίστρια την Απουκ Αιμέε), σημειώνοντας μια μεγάλη λαϊκή επιτυχία σε μια εποχή καμψής για τη γαλλική κοινωνία και τον κινηματογράφο. Μερικές από τις επόμενες ταινίες του –

Το λιμάνι των αγγέλων (με τη Jeanne Moreau σ' έναν από τους ωραιότερους ρόλους της), *Οι δεσποινίδες του Ροσφόρ*, *Το φωτομοντέλο* – έβγαλαν τον γαλλικό κινηματογράφο από τα στενά όρια της γεωγραφίας του και τον απάλλαξαν από την έμμονη ιδέα της εντοπιότητας. Ο Jacques Demy, όπως υποστήριξαν άθλωστε πολλές φορές οι συντάκτες των Cahiers du Cinéma, αφομοίωσε με μέτρο και με χάρη την παράδοση του Χόλιγουντ και συναρμολόγησε ένα ολόκληρο κινηματογραφικό είδος, το γαλλικό μιούζικαλ. Με δάνεια από την όπερα, τα ρομάντζα, τα παραμύθια, τα κόμικς, τη λαϊκή κουζίνα, το σταρ-σίστεμ, την επικαιρότητα, ο Jacques Demy έχτισε έναν ολόκληρο κόσμο, τον κόσμο του, τον οποίον εκθέτει και αναλύει με τρυφερότητα η Agnès Varda στην ταινία της *L' univers de Jacques Demy*. Σ' αυτό τον κόσμο, που εκρήγνυται μέσα σε εκτυφλωτικά χρώματα (ακόμα και στις απρόμαυρες ταινίες το φως είναι εκθαμβωτικό), η χαρά της ζωής διαδέχεται την τραγωδία, και η λάμψη διαλύει το σκοτάδι: ο Jacques Demy, με τις «τραγουδιστές» ταινίες του προκαλεί ευφορία και πίκρα, γαλήνη και ανησυχία· ένα γνήσιο κινηματογραφικό συναίσθημα.

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ

- ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
- ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
- ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΟΥ FILMCENTER 2000
- ΔΙΚΤΥΟ ΑΙΘΟΥΣΩΝ ΤΟΥ Ε.Κ.Κ.
- ΓΑΛΛΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΑΘΗΝΩΝ
- ΓΑΛΛΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

CAHIERS DU CINEMA

Το 1951 κυκλοφόρησε το πρώτο τεύχος του περιοδικού *Cahiers du Cinéma* που έμελλε να γίνει προστατευτικό κέλυφος και σημείο αναφοράς για τις νεότερες γενιές των κινηματογραφιστών. Τα *Cahiers* γεννήθηκαν από την αγάπη για τον κινηματογράφο (η λέξη cinéphilie πρέπει να θεωρείται δημιούργημα των *Cahiers*) κι από τις μάλλον γόνιμες διαμάχες που διαδραματίζονταν στη γαλλική κοινωνία μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Είχαν προηγηθεί δυο μεγάλα κινηματογραφικά περιοδικά – *L'écran français*, *La revue du cinéma* – αλλά τα *Cahiers* εμφανίστηκαν πιο μαχητικά, και οι συντάκτες τους – ο Jacques Doniol-Valcroze, ο André Bazin, ο Lo Duca – δεν άργησαν να επιβάλουν τον κινηματογράφο ως μέρος της «υψηλής κουλτούρας», πράγμα όχι και τόσο δεδομένο εκείνη την εποχή. Εξάλλου, τα *Cahiers* καθρέφτιζαν και διαμόρφωναν την «εποχή» καθώς, ενώ άρχιζε να κυριαρχεί ο αμερικανικός κινηματογράφος, εμφανίζονταν καινούργιες ευρωπαϊκές τάσεις: ο ιταλικός νεορεαλισμός, ο βρετανικός «ρεαλισμός του νεοχύτη» (που κατέληξε στο φρη σίνεμα) και η γαλλική Νουβέλ Βαγκ που ξεπήδησε από την ομάδα των *Cahiers*.

Τα 50ά γενέθλια των *Cahiers du Cinéma*

Το περιοδικό έγινε σύντομα πυρήνας κινηματογραφόφιλων και επίδοξων σκηνοθετών, όπως ο Jacques Rivette, ο François Truffaut, ο Eric Rohmer, προβάλλοντας ρηξικέλευθες απόψεις για την αισθητική και την ιδεολογία. Στα τέλη της δεκαετίας του '50, η Νουβέλ Βαγκ είχε πάρει σχήμα και μορφή και είχε ταυτιστεί με τα *Cahiers*, αλλά οι κοινωνικές αναταραχές και τα καινούργια φιλοσοφικά ρεύματα δημιούργησαν συγκρούσεις, αποχωρήσεις, πολεμικές. Τα

Cahiers έγιναν ένα κινηματογραφικό περιοδικό που υιοθετούσε όχι μόνον σκηνοθέτες – τον Antonioni, τον Buñuel – αλλά και τρόπους σκέψης: κι όλ' αυτά μέσα σ' ένα περιβάλλον ζυμώσεων και αντιπαραθέσεων τόσο στο χώρο της κινηματογραφικής θεωρίας όσο και της ιδεολογίας γενικά. Τα *Cahiers* πέρασαν πολλά: δέχτηκαν τον αντίκτυπο της πολιτικής (όπως ήταν η απαγόρευση της *Καλόγριας* του J. Rivette), την αλληλεπίδραση με άλλα περιοδικά (όπως ήταν το *Positif* και το *Tel quel*), καθώς και το βάρος της μεταμόρφωσης της γαλλικής κοινωνίας λίγο πριν και λίγο μετά τα γεγονότα του 1968. Υπήρξαν στιγμές αμηχανίας και κενού, όπως και στιγμές μεγάλης απήχησης, δύναμης κι αυτοπεποίθησης: όμως, ο καιρός πέρασε και

τα *Cahiers* τροποποιήθηκαν τόσο στη μορφή όσο και στο περιεχόμενο, αν και έμειναν πιστά σε μια συγκεκριμένη άποψη για τον κινηματογράφο, μια άποψη «ανοιχτή», υπό την ευρεία έννοια επαναστατική. Το 1974 ο Serge Daney και ο Serge Toubiana ανέλαβαν τον «εκσυγχρονισμό» του περιοδικού φέρνοντας σε πέρας μια ευαίσθητη επιχείρηση: τα *Cahiers* έπρεπε να μείνουν ένα περιοδικό αλλιότιπο απ' τ' άλλα (που στο μεταξύ είχαν γίνει έγχρωμα εικονογραφημένα), που να επηρεάζεται και να επηρε-

άζει άμεσα τους κινηματογραφιστές. Στη δεκαετία του '80, η γενιά του Olivier Assayas και του Charles Tesson, χωρίς να γυρίσει την πλάτη στους παραδοσιακά αγαπημένους, όπως ο Oliveira και οι Straub-Huillet, στράφηκε στην εξερεύνηση του ασιατικού κινηματογράφου. Όχι άδικα. Τα *Cahiers* έγιναν ένα περιοδικό του κόσμου.

Έτσι, πέρασε μισός αιώνας. Η Γαλλία δεν είναι πια αυτό που ήταν όταν κυκλοφόρησε το πρώτο τεύχος των *Cahiers*. Ούτε άλλωστε κι ο κόσμος. Πολλοί από τους συνεργάτες τους δεν υπάρχουν πια, όπως και πολλοί απ' τους σκηνοθέτες που αγαπήθηκαν από το κοινό των *Cahiers*. Η ιστορία των *Cahiers* είναι η ιστορία της ζωής μας, και μαζί το σύμβολο της νεωτερικότητας που θριαμβεύει.

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α Π Ρ Ο Β Ο Λ Ω Ν

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

Παρασκευή 7/12

18:30 Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΑΥΛΟΣ (Le Joueur de flûte/The Pied Piper), 1971, 90'

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΝΑΡΞΗ

20:30 ΟΙ ΟΜΠΡΕΛΕΣ ΤΟΥ ΧΕΡΒΟΥΡΓΟΥ (Le Parapluies de Cherbourg), 1963, 91'
Παρουσίαση από τον Thierry Jousse, πρώην αρχισυντάκτη των CdC

23:00 Ο ΖΑΚΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΑΝΤΗ (Jacquot de Nantes), 1990, 118', της Agnès Varda,

Σάββατο 8/12

18:00 ΟΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΤΟΥ ΡΟΣΦΟΡ (Les Demoiselles de Rochefort), 1966, 120'

20:30 Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ (Ars), 1959, 18'
ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ (La Baie des anges), 1962, 82'
Παρουσίαση από τον Thierry Jousse

23:00 ΔΩΜΑΤΙΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ (Une Chambre en ville), 1982, 92'

Κυριακή 9/12

18:30 ΤΟ ΦΩΤΟΜΟΝΤΕΛΟ (Model shop), 1968, 92'

20:30 LADY OSCAR, 1978, 124'
Παρουσίαση από τον Thierry Jousse

23:00 ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ: Η ΛΑΓΝΕΙΑ (Les Sept Péchés Capitaux: La Luxure), 1961, 14'
ΛΟΛΑ (Lola), 1960, 85'

Δευτέρα 10/12

18:30 ΟΙ ΟΜΠΡΕΛΕΣ ΤΟΥ ΧΕΡΒΟΥΡΓΟΥ (Le Parapluies de Cherbourg), 1963, 91'

20:30 ΟΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΤΟΥ ΡΟΣΦΟΡ (Les Demoiselles de Rochefort), 1966, 120'

23:00 LADY OSCAR, 1978, 124'

Τρίτη 11/12

18:30 ΔΩΜΑΤΙΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ (Une Chambre en ville), 1982, 92'

20:30 Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΑΥΛΟΣ (Le Joueur de flûte/The Pied Piper), 1971, 90'

23:00 ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ: Η ΛΑΓΝΕΙΑ (Les Sept Péchés Capitaux: La Luxure), 1961, 14'
ΛΟΛΑ (Lola), 1960, 85'

Τετάρτη 12/12

18:30 Ο ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΛΑΔΑΣ ΤΟΥ ΛΙΓΗΡΑ (Le Sabotier du Val de Loire), 1955, 29'

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΤΕΜΙ (L' Univers de Jacques Demy), 1995, 91', της Agnès Varda

20:30 MODEL SHOP, 1968, 92'

23:00 ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ (L' événement le plus important depuis que l'homme a marché sur la lune), 1973, 94'

Πέμπτη 13/12

18:30 Ο ΩΡΑΙΟΣ ΑΔΙΑΦΟΡΟΣ (Le Bel indifférent), 1957, 29'

ΟΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ 25 ΕΤΩΝ (Les Demoiselles ont eu 25 ans), 1992, 63', της Agnès Varda

20:30 ΤΡΙΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ (Trois places pour le 26), 1988, 106'

23:00 PARKING, 1985, 95'

ΑΘΗΝΑ - ΑΠΟΛΛΩΝ RENAULT FILMCENTER 2000

Παρασκευή 14/12

18:30 Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΑΥΛΟΣ (Le Joueur de flûte/The Pied Piper), 1971, 90'

20:30 ΟΙ ΟΜΠΡΕΛΕΣ ΤΟΥ ΧΕΡΒΟΥΡΓΟΥ (Le Parapluies de Cherbourg), 1963, 91'

Παρουσίαση από τους Franck Nouchi, διευθυντή των CdC και τον Jean-Marc Lalanne, αρχισυντάκτη των CdC

22:30 Ο ΖΑΚΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΑΝΤΗ (Jacquot de Nantes), 1990, 118' της Agnès Varda
Παρουσίαση από την Agnès Varda

Σάββατο 15/12

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Για το κινηματογραφικό αφιέρωμα στον Jacques Demy, στο Γαλλικό Ινστιτούτο Αθηνών, με Έλληνες και ξένους κριτικούς. Συμμετέχει και η Agnès Varda.

18:15 ΟΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΤΟΥ ΡΟΣΦΟΡ (Les Demoiselles de Rochefort), 1966, 120'

20:30 Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ (Ars), 1959, 18'

ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ (La Baie des anges), 1962, 82'
Παρουσίαση από τον Jean-Marc Lalanne

22:30 Ο ΩΡΑΙΟΣ ΑΔΙΑΦΟΡΟΣ (Le Bel indifférent), 1957, 29'
ΟΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ 25 ΕΤΩΝ (Les Demoiselles ont eu 25 ans), 1992, 63', της Agnès Varda
Παρουσίαση από την Agnès Varda

Κυριακή 16/12

CINE-CLUB

12:00 ΔΩΜΑΤΙΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ (Une Chambre en ville), 1982, 92'
Παρουσίαση: Agnès Varda, Frank Nouchi, Jean-Marc Lalanne

18:30 ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ: Η ΛΑΓΝΕΙΑ (Les Sept Péchés Capitaux: La Luxure), 1961, 14'
ΛΟΛΑ (Lola), 1960, 85'

20:30 MODEL SHOP, 1968, 92'
Παρουσίαση από τον Jean-Marc Lalanne

22:30 Ο ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΛΑΔΑΣ ΤΟΥ ΛΙΓΗΡΑ (Le Sabotier du Val de Loire), 1955, 29'
Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΤΕΜΙ (L' Univers de Jacques Demy), 1995, 91', της Agnès Varda
Παρουσίαση από την Agnès Varda

Δευτέρα 17/12

18:30 ΟΙ ΟΜΠΡΕΛΕΣ ΤΟΥ ΧΕΡΒΟΥΡΓΟΥ (Le Parapluies de Cherbourg), 1963, 91'

20:30 ΟΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΤΟΥ ΡΟΣΦΟΡ (Les Demoiselles de Rochefort), 1966, 120'

22:45 LADY OSCAR, 1978, 124'

Τρίτη 18/12

18:30 ΤΟ ΦΩΤΟΜΟΝΤΕΛΟ (Model shop), 1968, 92'

20:30 ΔΩΜΑΤΙΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ (Une Chambre en ville), 1982, 92'

22:30 Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΑΥΛΟΣ (Le Joueur de flûte/The Pied Piper), 1971, 90'

Τετάρτη 19/12

18:30 LADY OSCAR, 1978, 124'

20:45 PARKING, 1985, 95'

22:30 ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ (L' événement le plus important depuis que l'homme a marché sur la lune), 1973, 94'

Πέμπτη 20/12

18:30 ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ: Η ΛΑΓΝΕΙΑ (Les Sept Péchés Capitaux: La Luxure), 1961, 14'
ΛΟΛΑ (Lola), 1960, 85'

20:30 Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ (Ars), 1959, 18'

ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ (La Baie des anges), 1962, 82'

22:30 ΤΡΙΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ (Trois places pour le 26), 1988, 106'

Ο ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΛΑΔΑΣ ΤΟΥ ΛΙΓΗΡΑ (1955) LE SABOTIER DU VAL DE LOIRE

Σενάριο: Jacques Demy. Εκφώνηση σχολίου: Georges Rouquier. Φωτογραφία: H. Georges Lendil. Μουσική: Elsa Barraine. Διάρκεια: 26 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Στο χωριό Λα Σαπέλ-Μπας-Μερ, κοντά στη Νάντη, ζει ένας παπουτσης, μαζί με τη γυναίκα του και τον θετό γιο τους, Κλοντ, ο οποίος δουλεύει στο ράφτι της περιοχής. Η εβδομάδα του κυλά σαν όλες τις άλλες, με τις καθημερινές υποχρεώσεις, τις επαναλαμβανόμενες κινήσεις την ώρα της εργασίας και τα διάφορα μικρο-συμβάντα. Την Κυριακή, μετά την εκκλησία, το ηλικιωμένο ζευγάρι πηγαίνει για ψάρεμα στις όχθες του Λίγηρα, χωρίς τον Κλοντ, που φλερτάρει μια δεσποινίδα.

Σημείο αφετηρίας στάθηκε μια παιδική ανάμνηση: ο παπουτσης και η γυναίκα του ήταν για μένα η περίοδος του πολέμου, όταν έστελναν τα παιδιά της πόλης στην ύπαιθρο, κι εμένα μου έτυχαν κάτι παππούδες. Αυτές λοιπόν οι αναμνήσεις απ' τα παιδικά μου χρόνια, τις διακοπές, την εξοχή, οι εικόνες από την Κοιλάδα του Λίγηρα, μου γέννησαν την επιθυμία, χρόνια αργότερα, στο Παρίσι, να κάνω αυτή την ταινία, ως ένα είδος στοχασμού πάνω στα γηρατεία.

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΑΔΙΑΦΟΡΟΣ (1957) LE BEL INDIFFERENT

Σενάριο: Jacques Demy, βασ. στο ομότιμο θεατρικό έργο του Jean Cocteau. Φωτογραφία: Marcel Fratedal. Μουσική: Maurice Jarre. Ηθοποιοί: Jeanne Allard, Angelo Bellini. Διάρκεια: 29 λεπτά. Έγχρωμη.

Σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, μια γυναίκα περιμένει εναγωνίως τον εραστή της, Εμίλ, κάνοντας διάφορα τηλεφωνήματα σε μέρη όπου θα μπορούσε αυτός να είναι. Ο Εμίλ έρχεται κάποια στιγμή και ξαπλώνει αδιάφορος στο κρεβάτι, διαβάζοντας την εφημερίδα του. Εκείνη ξεσπά πάνω του οργισμένη, τον κατηγορεί ότι την απατά, κι απειλεί ότι ή θα τον απατήσει κι η ίδια ή θα τον εγκαταλείψει. Ο Εμίλ ακούει αδιάφορος και, κάποια στιγμή, αποκοιμίζεται. Αργότερα, σηκώνεται, ντύνεται και φεύγει χωρίς να πει ούτε μία λέξη, καθώς η φίλη του τον ικετεύει να μείνει, απειλεί ν' αυτοκτονήσει και δηλώνει την πλήρη υποταγή της σ' αυτόν.

Είναι μια ταινία που έγινε με λίγα και μεγάλα πλάνα. Αγαπούσα το θέατρο, αλλά δεν ήταν τα προβλήματα του θεάτρου που με απασχολούσαν: ήθελα να διευθύνω ηθοποιούς, να κάνω μια σεκάνς μεγάλης ταινίας, να δω αν ήμουν ικανός να γυρίσω σε στούντιο. Έτσι συμβαίνει όταν ξεκινάς σ' αυτό το επάγγελμα: έχεις έμμενες ιδέες, επιθυμίες. Ήθελα να ξέρω πώς θα τα βγάλω πέρα.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ (1959) ARS

Σενάριο: Jacques Demy. Φωτογραφία: Lucien Joulain. Μουσική: Elsa Barraine. Διάρκεια: 18 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Σχόλιο πάνω στη ζωή του Jean-Marie Baptiste Vianney, εφημέριου της Ars, που αγιοποιήθηκε από την Καθολική Εκκλησία.

Πρόκειται για μια ταινία-παραγγελία. Επιπλέον, μ' εντυπωσίασε η προσωπικότητα του εφημέριου, τον οποίο δεν γνώριζα... Όσον αφορά στη σκηνοθεσία, το μόνο που επιδίωξα ήταν ν' απελευθερωθώ από την τεχνική.

ΛΟΛΑ (1960) LOLA

Σενάριο: Jacques Demy. Φωτογραφία: Raoul Coutard. Μουσική: Michel Legrand. Ηθοποιοί: Anouk Aimee, Marc Michel, Jacques Harden, Alan Scott, Elina Labourdette, Margo Lion, Annie Duperoux, Catherine Lutz, Corinne Marchand, Jacques Lebreton. Διάρκεια: 85 λεπτά. Ασπρόμαυρη. Βραβεία: Καλύτερη ταινία του 1961 κατά τους γάλλους κριτικούς.

Η Λόλα, χορεύτρια στο καμπαρέ «Eldorado» της Νάντης, περιμένει εδώ και πολλά χρόνια την επιστροφή ενός παλιού εραστή της, με τον οποίο έχει ένα παιδί εν αγνοία του. Η ζωή της είναι κομματιασμένη ανάμεσα σ' αυτόν τον εραστή-φάντασμα, το παιδί της (στο οποίο δίνει όλη της την αγάπη), στον τωρινό εραστή της, Φράνκι (έναν αμερικανό ναύτη στον οποίο δίνει το κορμί της), και στον Ρολάν, έναν

Lola

La baie des Anges

Les parapluies de Cherbourg

Les Demoiselles de Rochefort

Model Shop

παιδικό φίλο που τον συναντά τυχαία ύστερα από πολλά χρόνια. Ο Ρολάν γνωρίζει σ' ένα βιβλιοπωλείο την κυρία Ντενουαγιέ και την 14χρονη κόρη της, Σεσίλ, οι οποίες και τον προσκαλούν στα γενέθλια της τελευταίας. Το αφεντικό του, ένας κομμωτής με ύποπτες διασυνδέσεις, του προτείνει να μεταφέρει μια βαλίτσα στο Γιοχάνεσμπουργκ, κι εκείνος δέχεται. Σ' ένα καπνοπωλείο, η Σεσίλ συναντά τον Φράνκι και βολτάρουν μαζί. Ο Ρολάν εκμυστηρεύεται στη Λόλα ότι είναι ερωτευμένος μαζί της, και πληγώνεται όταν τη βλέπει με τον Φράνκι. Ο τελευταίος συναντιέται με τη Σεσίλ στο λούνα παρκ και την αποχαιρετά γιατί φεύγει για την Αμερική.

Η απουσία είναι η βάση των ανθρώπινων σχέσεων, όποιες κι αν είναι αυτές. Απ' τη στιγμή που ένας δικός σου άνθρωπος δεν είναι πια μαζί σου, η ζωή σου αναστατώνεται, αναποδογυρίζεται... Αυτό που έχει ενδιαφέρον, είναι οι διαφορετικές αντιδράσεις απέναντι στην απουσία. Στη Λόλα, είναι η πίστη· ίσως στις Ομπρέλες να 'ναι η απιστία.

ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ: Η ΛΑΓΝΕΙΑ (1961) LES SEPT PECHES CAPITAUX: LA LUXURE

Σενάριο: Jacques Demy, Roger Peyrefitte. Φωτογραφία: Henri Decae. Μουσική: Michel Legrand. Ηθοποιοί: Jean Desailly, Micheline Presle, Laurent Terzieff, Jean-Louis Trintignant. Διάρκεια: 14 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Ο Ζακ και ο Μπερνάρ, νεαροί καλλιτέχνες, κάθονται σε café του Καρτιέ Λατέν και, ξεφυλλίζοντας ένα βιβλίο με πίνακες του Bosch, συζητούν για τα παιδικά τους χρόνια. Ο Μπερνάρ θυμάται την αυστηρή θρησκευτική κατάρτησή του, την απλοϊκή αντίληψη που είχε για την κόλαση, την οργή των γονέων του στο ερώτημα τι είναι η λαγνεία. Ο Ζακ από την πλευρά του «ξεγυμνώνει» με το βλέμμα του τους πελάτες του café. Κι όταν χωρίζει με το φίλο του, φλερτάρει μια περαστική.

Ξεκινάς πάντα από προσωπικές αναμνήσεις, από δικές σου ιδέες. Για παράδειγμα, μου φαίνεται διασκεδαστική η σύγχυση ανάμεσα στις έννοιες luxe (πολυτέλεια) και luxure (λαγνεία).

ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ (1962) LA BAIE DES ANGES

Σενάριο: Jacques Demy. Φωτογραφία: Jean Rabier. Μουσική: Michel Legrand. Ηθοποιοί: Jeanne Moreau, Claude Mann, Paul Guers, Henri Nassiet, Andre Certes, Nicole Chollet. Διάρκεια: 82 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Ο Ζαν, τραπεζικός υπάλληλος, μιεύεται από το συνάδελφό του, Καρόν, στο πάθος της ρουλέτας. Έρχεται σε ρήξη με τον πατέρα του και φεύγει για τη Νίκαια, όπου νοικιάζει ένα δωμάτιο σε ξενοδοχείο. Στο καζίνο της πόλης γνωρίζεται με τη Ζακλίν, μια παίκτρια που προηγουμένως είχε δει να τη διώχνουν από το καζίνο του Ανγκιέν. Παίζουν μαζί και κερδίζουν, αλλά στη συνέχεια χάνουν τα πάντα, και η Ζακλίν ζητά να μοιραστούν το ίδιο δωμάτιο. Εκεί του εξομολογείται ότι εγκατέλειψε σύζυγο και παιδί για το πάθος του παιχνιδιού, αλλά του ζητά να τη βοηθήσει στην απόφασή της να ξεφύγει από το πάθος. Την επομένη, όμως, η Ζακλίν δανείζεται χρήματα από μια φίλη της, ξαναπηγαίνει στο καζίνο, κερδίζει ένα μεγάλο ποσό και φεύγει με τον Ζαν για το Μόντε Κάρλο, όπου χάνει τα πάντα.

ΟΙ ΟΜΠΡΕΛΕΣ ΤΟΥ ΧΕΡΒΟΥΡΓΟΥ (1963) LES PARAPLUIES DE CHERBOURG

Σενάριο: Jacques Demy. Φωτογραφία: Jean Rabier. Μουσική: Michel Legrand. Ηθοποιοί: Catherine Deneuve, Nino Castelnuovo, Anne Vernon, Marc Michel, Ellen Farmer. Διάρκεια: 91 λεπτά. Έγχρωμη. Βραβεία: Χρυσός Φοίνικας Φεστιβάλ Καννών 1964· Βραβείο Louis Delluc 1964.

Στο Χερβούργο του 1957, ο Γκι, ένας νεαρός μηχανικός αυτοκινήτων, ζει με την ηλικιωμένη θεία του, την οποία περιποιείται η Μαντλέν, μια κοπέλα που είναι κρυφά ερωτευμένη μαζί του. Όμως ο Γκι αγαπά τη 16χρονη Ζενεβιέβ, κόρη μιας χήρας, ιδιοκτήτριας ενός χρωμαμένου ομπρελάδικου, η οποία δεν επιδοκμάζει το δεσμό τους. Ο Γκι καλείται στο στρατό και φεύγει για την Αλγερία, όπου χάνονται τα ίχνη του. Η Ζενεβιέβ, που έχει μείνει έγκυος, απογοητευμένη απ' τη σιωπή του Γκι, δέχεται με προτροπή της μητέρας της να παντρευτεί τον Ρολάν, έναν πλούσιο αδαμαντοπώλη. Όταν ο Γκι επιστρέφει στο Χερβούργο, η θεία του έχει πεθάνει, και η Ζενεβιέβ με τη μητέρα της έχουν εγκαταλείψει την πόλη. Ο Γκι, με την κληρονομιά της θείας του, ανοίγει ένα βενζινάδικο και παντρεύεται τη Μαντλέν. Μερικά χρόνια αργότερα, παραμονές Χριστουγέννων του 1963, η Ζενεβιέβ σταματά τυχαία με την κόρη της στο βενζινάδικο του Γκι.

Συνεργάστηκα επί ένα χρόνο με τον Bernard Evein, το σκηνογράφο: δούλευα με τον Michel Legrand, κι εκείνος ερχόταν ν' ακούσει τη μουσική. Έκοβα φωτογραφίες από περιοδικά, κάποια χρώματα, και του τα 'δινα. Ήθελα να κάνω μια ταινία σαν χαρτί ταπετσαρίας... έβλεπα παντού ταπετσαρίες... μια πληθώρα χρωμάτων.

ΟΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΤΟΥ ΡΟΣΦΟΡ (1966)

LES DEMOISELLES DE ROCHEFORT

Σενάριο: Jacques Demy. **Φωτογραφία:** Ghislain Cloquet. **Μουσική:** Michel Legrand. **Ηθοποιοί:** Catherine Deneuve, Françoise Dorleac, George Chakiris, Michel Piccoli, Gene Kelly, Danielle Darrieux, Jacques Perrin, Jacques Riberoles, Grover Dale, Genevieve Thenier, Agnes Varda. **Διάρκεια:** 120 λεπτά. **Έγχρωμ.** **Βραβεία:** Βραβείο Max Ophuls 1967.

Η κοινότητα του Ροσφόρ ετοιμάζεται να εορτάσει τα 300 χρόνια της πόλης. Ανάμεσα στους κατοίκους της, ανακαλύπτουμε τις δίδυμες αδελφές Ντελφίν και Σολάνζ Γκαρνιέ, που αναζητούν όχι μόνο την εκπλήρωση του καλλιτεχνικού οράματός τους, αλλά και το ιδανικό ταίρι τους, όπως και τη μητέρα τους, Ιβόν, η οποία απαρνήθηκε κάποτε έναν μεγάλο έρωτα και τώρα διευθύνει ένα cafe. Λίγο πιο πέρα, στην γκαλερί του Γκιγιόμ Λανσιάν, εκτίθεται ένας πίνακας του Μαξάνς, ενός στρατιώτη που το γυναικείο ιδανικό του έχει τα χαρακτηριστικά της Ντελφίν. Η Σολάνζ ζητά από τον Σιμόν Νταμ, έμπορο μουσικών ειδών, να τη συστήσει στον Άντι Μίλερ, έναν διάσημο πιανίστα που πρόκειται να έρθει στην πόλη. Όμως, η παρέμβασή του δε θα χρειαστεί, γιατί ο Μίλερ συναντά τυχαία στο δρόμο τη Σολάνζ, κι ο έρωτας είναι κεραυνοβόλος.

Σ' ένα παραδοσιακό μιούζικαλ υπάρχουν πάντα: ο σεναριογράφος (που γράφει μια ιστορία με μερικές όχι και τόσο συγκεκριμένες υποδείξεις), ο διαλογίστας (που δίνει λεπτομέρειες για κάποιες σκηνές αυτής της ιστορίας και την εξηγεί), ο στιχουργός (που δουλεύει στην ίδια κατεύθυνση) κ.λπ. Είναι φυσικό, λοιπόν, να υπάρχει μια ασυνέχεια ανάμεσα στην ιστορία, το διάλογο και το τραγούδι, ενώ η ταινία μου είναι εξ ολοκλήρου φτιαγμένη από μένα.

ΤΟ ΦΩΤΟΜΟΝΤΕΛΟ (1968)

MODEL SHOP

Σενάριο: Jacques Demy, Adrien Joyce, Jerry Ayres. **Φωτογραφία:** Michel Hugo. **Μουσική:** The Spirit. **Ηθοποιοί:** Anouk Aimee, Gary Lockwood, Alexandra Hay, Carol Cole, Tom Fielding, Duke Hobbie, Jaqueline Miller, Anne Randall. **Διάρκεια:** 92 λεπτά. **Έγχρωμ.**

Στη Βενετία της Καλιφόρνια, ο Τζορτζ, που κινδυνεύει να χάσει το αυτοκίνητό του γιατί δεν έχει να πληρώσει την επόμενη δόση, γευματίζει με τη φίλη του, Γκλόρια, η οποία αφήνει υπονοούμενα ότι θα τον εγκαταλείψει, και στη συνέχεια φεύγει για το Λος Άντζελες. Σ' ένα πάρκινγκ, βλέπει μια όμορφη, λευκοντυμένη γυναίκα, την οποία και ακολουθεί μέχρι ένα επιβλητικό λευκό κτίριο. Δανείζεται χρήματα για το αυτοκίνητό του από ένα φίλο, που δουλεύει στο συγκρότημα The Spirit, και ξανασυνανά τη λευκοντυμένη γυναίκα, την οποία ακολουθεί μέχρι ένα model shop, ένα στούντιο όπου ερασιτέχνες φωτογράφοι φωτογραφίζουν γυμνά μοντέλα. Ο Τζορτζ γίνεται πελάτης της Λόλα, της όμορφης ξένης, που δεν είναι άλλη από την ηρωίδα της ομώνυμης ταινίας. Σε μια δεύτερη συνάντηση μαζί της, την πείθει να περάσουν το βράδυ μαζί, κι εκεί πληροφορείται ότι η Λόλα, παρατημένη από τον άντρα της μετά την άφιξή τους στην Αμερική, κάνει αυτή τη δουλειά για να βγάλει το εισιτήριο επιστροφής της στη Γαλλία.

Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΑΥΛΟΣ (1971)

THE PIED PIPER OF HAMELIN / LE JOUEUR DE FLUTE

Σενάριο: Jacques Demy, Andrew Birkin, Mark Peploe. **Φωτογραφία:** Peter Suschitzky. **Μουσική:** Donovan. **Ηθοποιοί:** Donovan, Jack Wild, Donald Pleasence, John Hurt, Michael Hordern, Roy Kinnear, Diana Dors, Cathryn Harrison, Peter Vaughan. **Διάρκεια:** 90 λεπτά. **Έγχρωμ.**

Στη Γερμανία του 1349 που μαστίζεται από χολέρα, κάποιοι περιπλανώμενοι καλλιτέχνες, ανάμεσα στους οποίους κι ένας αυλητής, έρχονται στην πόλη του Χάμελιν, όπου δεν έχει φτάσει ακόμα η επιδημία. Η πόλη ζει στον πυρετό των προετοιμασιών του γάμου του Φραντς, γιου ενός βαρόνου, με τη Λίζα, κόρη του δημάρχου. Κι ενώ μαύρα ποντίκια, προάγγελοι της επιδημίας, κάνουν την πρώτη τους εμφάνιση, ο Φραντς διατάσσει τον αλχημιστή Μέλιους να σταματήσει τις έρευνές του για το αντίδοτο κατά της αρρώστιας, ώστε να ασχοληθεί απερίσπαστος με την κατασκευή της φιλοσοφικής λίθου. Όμως, η μαζική εισβολή ποντικών στη διάρκεια της γαμήλιας τελετής προκαλεί τον πανικό του πλήθους. Ο αυλητής υπόσχεται ν' απαλλάξει την πόλη από τους εισβολείς, μαγεύοντας τα ποντίκια με τους ήχους του οργάνου του, αλλά οι κάτοικοι της πόλης αρνούνται να τον πληρώσουν.

Lady Oscar

Une chambre en ville

Trois plages pour le 26

Η τριλογία της Agnès Varda

Ο JACQUOT ΑΠΟ ΤΗ ΝΑΝΤΗ (1991)

JACQUOT DE NANTES

Σενάριο: Agnes Varda, Jacques Demy. **Φωτογραφία:** Patrick Blossier. **Μουσική:** Joanna Bruzdowicz. **Ηθοποιοί:** Philippe Maron, Edouard Joubeaud, Laurent Monnier, Brigitte de Villepoix, Daniel Dublet, Jacques Demy. **Διάρκεια:** 118 λεπτά. **Έγχρωμ.** και ασπρόμαυρη.

Ο Jacquot μεγαλώνει σε μια φτωχογειτονιά της Νάντης, στη δεκαετία του '40. Είναι ένα ονειροπόλο παιδί που ανακαλύπτει τη μαγεία του κουκλοθέατρου και του κινηματογράφου μέσα απ' τις ταινίες του Disney, αλλά και του Charlie Chaplin, τις οποίες βλέπει με μια μηχανή προβολής 8 mm, ενώ προσπαθεί να επεμβεί πάνω τους και να κάνει τις δικές του ταινίες. Ο μετέπειτα σκηνοθέτης Jacques Demy έχει ήδη διαμορφωθεί...

ΟΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ 25 ΕΤΩΝ (1993)

LES DEMOISELLES ONT EU 25 ANS

Σενάριο: Agnès Varda. **Φωτογραφία:** Alexandre Auffort, Stephane Krausz, Patrick Mounoud, Georges Strouwe, Agnès Varda. **Μουσική:** Michel Legrand, Jacques Loussier. **Διάρκεια:** 62 λεπτά. **Έγχρωμ.**

25 χρόνια μετά τις Δεσποινίδες του Ροσφόρ, η Agnès Varda και βασικοί συνεργάτες που πήραν μέρος στην ταινία (Mag Bodard, Bernard Evein, Catherine Deneuve κ.ά.), επιστρέφουν στους χώρους των γυρισμάτων, αναπολούν χαρακτηριστικές στιγμές από εκείνη την περίοδο και συνομιλούν με κατοίκους της πόλης του Ροσφόρ που συμμετείχαν στην παραγωγή της ταινίας. Βλέπουμε επίσης αποσπάσματα από την ταινία, όπως και σκηνές απ' τα γυρίσματά της.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ JACQUES DEMY (1995)

L'UNIVERS DE JACQUES DEMY

Σενάριο: Agnes Varda. **Φωτογραφία:** Peter Pilafian, Georges Strouwe. **Μουσική:** Michel Colombier, Michel Legrand. **Διάρκεια:** 91 λεπτά. **Έγχρωμ.**

Ένα πορτρέτο του Jacques Demy, φτιαγμένο από μαρτυρίες συνεργατών του (Jeanne Moreau, Jacques Perrin, Catherine Deneuve, Anouk Aimee, Michel Piccoli, Michel Legrand, Bernard Evein, Danielle Darrieux κ.ά.), καθώς κι από χαρακτηριστικά αποσπάσματα των ταινιών του. Υπάρχουν επίσης αποσπάσματα από κάποιες οικογενειακές ταινίες, μεταξύ των οποίων και δύο συναντήσεις: με τον François Truffaut και τον Jim Morrison.

ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ

ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ (1973)

L'EVENEMENT LE PLUS IMPORTANT DEPUIS QUE L'HOMME A MARCHÉ SUR LA LUNE

Σενάριο: Jacques Demy. **Φωτογραφία:** Andreas Winding. **Μουσική:** Michel Legrand. **Ηθοποιοί:** Catherine Deneuve, Marcello Mastroianni, Micheline Presle, Marisa Pavan, Claude Melki, Mireille Mathieu, Tonie Marshall, Andre Falcon, Maurice Biraud. **Διάρκεια:** 94 λεπτά. **Έγχρωμ.**

Ο Μάρκο Ματσέτι, που συζεί με την Ιρέν, μια κομμώτρια στο Παρίσι, νιώθει περιέργους πόνους, κι όταν κάνει ιατρικές εξετάσεις, οι γιατροί, έκπληκτοι, του ανακοινώνουν ότι είναι τεσσάρων μηνών έγκυος, αλλά αποδίδουν το φαινόμενο σε ορμονικές μεταβολές που μπορεί να προήλθαν από την κακή σύγχρονη διατροφή. Ο Μάρκο γίνεται διάσμος απ' τη μια μέρα στην άλλη, κάτι που επιδρά θετικά και στο κομμωτήριο της Ιρέν. Κι ενώ μια νέα γενιά εγκύων πατεράδων υποτίθεται ότι εμφανίζεται στο διεθνές προσκήνιο, νέες ιατρικές εξετάσεις διαπιστώνουν ότι η περίπτωση του Μάρκο ήταν ένα απλό «ανεμογκάστρι», που προκλήθηκε από νευρικούς λόγους. Αυτό δεν εμποδίζει το γάμο του Μάρκο με την Ιρέν, η οποία και του αναγγέλλει ότι είναι έγκυος.

LADY OSCAR (1978)

Σενάριο: Jacques Demy, Patricia Louisiana Knop, βασ. στο κόμικ Το ρόδο των Βερσαλιών του Ριγόκο Ικέντα. **Φωτογραφία:** Jean Penzer. **Μουσική:** Michel Legrand. **Ηθοποιοί:** Catriona MacColl, Mark Kingston, Barry Stokes, Christina Bohm, Jonas Bergstrom, Terence Budd, Constance Chapman, Shelag MacLeod. **Διάρκεια:** 124 λεπτά. **Έγχρωμ.**

Μεγαλωμένη σαν αγόρι απ' τον πατέρα της, η Όσκαρ-Φρανσουά ντε Ζαρζέ προσλαμβάνεται στη φρουρά της Μαρίας-Αντουανέτας, ενώ ο παιδικός της φίλος Αντρέ βρίσκει δουλειά στους βασιλικούς στάβλους. Στις Βερσαλίες, η Όσκαρ ερωτεύεται τον Άξελ ντε Φέρσεν, ο οποίος, όμως, γίνεται εραστής της βασίλισσας. Στο Παρίσι, η νεαρή Ροζαλί, που η μητέρα της σκοτώθηκε σε ατύχημα, συνδέεται με τον Μπερνάρ, φίλο του Ροβεσπιέρου, ενώ η αδελφή της, Ζαν, υιοθετείται από μια γριά μαρκησία και στη συνέχεια παντρεύεται τον Νικολά ντε Λα Μοτ. Στη διάρκεια ενός βασιλικού χορού, η Όσκαρ ντύνεται γυναικεία για να κερδίσει την προσοχή του Άξελ, ενώ ο Αντρέ της εξομολογείται ότι την αγαπά. Η Ζαν ντε Λα Μοτ, που έχει κερδίσει την εύνοια του καρδινάλιου της Ροάν, τον χρησιμοποιεί ως όργανό της στο γνωστό σκάνδαλο του περιδέραιου της Μαρίας-Αντουανέτας.

ΕΝΑ ΔΩΜΑΤΙΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ (1982)

UNE CHAMBRE EN VILLE

Σενάριο: Jacques Demy. **Φωτογραφία:** Jean Penzer. **Μουσική:** Michel Colombier. **Ηθοποιοί:** Dominique Sanda, Richard Berry, Danielle Darrieux, Michel Piccoli, Fabienne Guyon, Anna Gaylor, Jean-François Stevenin, Marie-France Rolland. **Διάρκεια:** 92 λεπτά. **Έγχρωμ.**

Το 1955, οι εργάτες των ναυπηγείων της Νάντης κατεβαίνουν σε απεργία, και η πόλη συνταράσσεται από βίαιες διαδηλώσεις. Ένας από τους απεργούς, ο Φρανσουά, νοικιάζει δωμάτιο στο σπίτι της Μαργκό Λανγκλουά, έκπτωτης βαρόνης και χήρας αξιωματικού του στρατού. Ο Φρανσουά έχει δεσμό με μια κοπέλα, τη Βιολέτ, η οποία θέλει να τον παντρευτεί, αλλά εκείνος δεν είναι σίγουρος για τα αισθήματά του απέναντί της. Η Εντίτ, κόρη της Μαργκό, αν και παντρεμένη με τον Εντμόν, έναν επιδιωρθωτή τηλεοράσεων, παρασύρει τον Φρανσουά στο κρεβάτι της. Οι δυο εραστές ανακαλύπτουν ότι είναι πλασμένοι ο ένας για τον άλλον. Όμως η Βιολέτ ανακοινώνει στον Φρανσουά ότι είναι έγκυος, ενώ ο Εντμόν, τρελός από ζήλια, κόβει το λαιμό του μπροστά στην Εντίτ.

Η βασική ιδέα είναι ότι πρέπει να αγωνιζόμαστε, όπως και να 'χουν τα πράγματα· για να ζήσουμε, για να έχουμε έναν αξιοπρεπή μισθό ή για να κρατήσουμε τον έρωτά μας κι ας πεθάνουμε. Οι ήρωες της ταινίας πεθαίνουν από αγάπη, πεθαίνουν για τις ιδέες τους, έχουν πάθη...

ΤΡΙΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ (1988)

TROIS PLACES POUR LE 26

Σενάριο: Jacques Demy. **Φωτογραφία:** Jean Penzer. **Μουσική:** Michel Legrand. **Ηθοποιοί:** Yves Montand, Mathilda May, Françoise Fabian, Patrick Fierry, Catriona MacColl. **Διάρκεια:** 106 λεπτά. **Έγχρωμ.**

Ο Yves Montand έρχεται στη Μασσαλία για ν' ανεβάσει στο θέατρο ένα μιούζικαλ με αυτοβιογραφικά στοιχεία. Πριν ξεκινήσει τις πρόβες, αναρωτιέται τι απέγινε η Μιλέν, μια κοπέλα που είχε γνωρίσει προπολεμικά σ' ένα μπαρ. Η Μαριόν, μια νεαρή που βοηθά τη μητέρα της, Μαρί-Ελέν, σ' ένα αρωματοπωλείο, αλλά ονειρεύεται να γίνει ηθοποιός, καταφέρνει να προσεγγίσει τον Montand, για να του ζητήσει τρία εισιτήρια για την παράσταση στις 26 του μηνός. Όταν η παρτενέρ του ηθοποιού εγκαταλείπει τις πρόβες, η Μαριόν την αντικαθιστά επάξια. Ο Montand συναντιέται με τη Μαρί-Ελέν σ' ένα μπαρ, στο πρόσωπο της οποίας αναγνωρίζει την παλιά του αγάπη Μιλέν. Όμως, αγνοεί ότι η Μαριόν είναι κόρη τους.

RENAULT

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

AVANTIME

...για τη χειμερινή κινηματογραφική σεζόν
σας προτείνουμε πρώτες προβολές Renault!

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
NORTH
RENAULT

Θέλετε...

ΕΚΠΤΩΣΗ στις κινηματογραφικές προβολές;

ΕΚΠΤΩΣΗ στις εκδόσεις του Φεστιβάλ;

ΔΩΡΕΑΝ ΕΙΣΟΔΟ στις κινηματογραφικές προβολές
του 4ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ;

αν ναι, αποκτήστε την

με **44€/15.000 Δρχ.**

(Μαθητές-Φοιτητές **29,35€/10.000 Δρχ.**)

και εξασφαλίστε:

- Ελεύθερη είσοδο (με σειρά προτεραιότητας) σε όλες τις προβολές του 4ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ (4-10 Μαρτίου 2002)
- Έκπτωση στα εισιτήρια του ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT 20-25%
- 25% έκπτωση στις εκδόσεις του Φεστιβάλ

Η **CINEKARTAS** ισχύει μέχρι το τέλος της κινηματογραφικής περιόδου (Μάιος 2002).

Μπορείτε να την προμηθευτείτε από τα γραφεία του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (Πλ. Αριστοτέλους 10, 6ος όροφος - 10.00 π.μ. έως 4.00 μ.μ.)